

KATRAN

HİKÂYE EKİ

İKNA İLE İMHA ARASINDA

YAZAN: ALİSA ÇİÇEK AKYOL

Sene 1970, aylardan eylül, günlerden cumartesi, umutlardan sarı...

Göçebesiydi tüm güzel umutların... Hani insan ismiyle yaşar derler ya... Beline kadar inen koyu kestane rengi saçları, siyah ve kocaman zeytin gözleri, uzun ve ince boyuyla Berfin, tüm dünyayla baş edebilecek kadar dirençli ve inatçıydı. Adı Berfin olduğundan mıydı sıradan bir hayata bile hasretliği, yoksa yaşadığı coğrafyanın bir gereği miydi bilinmez. Berfin kadın şimdi beşinci çocuğuna hamileydi. On yedi yaşında gelin geldiği ev, iki tarafı dağlarla çevrili, sırtı ormana yaslı, önünden ırmak akan köyün sekiz hanesinden biriydi. Her yaz bir komşusu şehre göç ediyordu. Bu yaz son komşusu da gidince köyde bir kendi bir de muhtarın ailesi kalmıştı. Yalnızlık çetin köy şartlarında öyle kolay değildi. Aralık ayında doğum yapacaktı ama şimdi ona destek olabilecek komşuları da yoktu. Kasaba, at ile üç saat, arabayla bir saat yirmi dakika mesafedeydi. Doğum için önceden ebenin gelip evde kalması lazımdı ama iki göz eve onlar zor sığıyordu. Doğuma at sırtında da gidemezdi. Geç olmadan onlar da başlarının çaresine bakmalıydı. Bir gece kocası Yılmaz'a anlattı endişelerini... Göğü saran ıslık ıslık yıldızların altında yaktıkları harlı ateşte demledikleri çayı içerken kafa kafaya verip ne yapacaklarını düşünmeye başladılar. Ve gecenin sonunda sönmeye yüz tutan ateşin ürkek gölgesinde Ankara'ya göç etmeye karar verdiler. Yarından tezi yok kasabaya inerek akrabalarını arayıp haber vereceklerdi. Hem ikisinin de akrabaları vardı orada hem de baş şehirdi, umudun şehriydi Ankara. Güzel günleri olacak, çocuğunu da şehirde doğuracaktı Berfin kadın. Köye ziyarete gelenler zaten hep anlatırdı... Şehir çok güzel bir yermiş, çok ışık varmış orada. Buralar gibi gün batar batmaz her şey karanlığa gömülmüyormuş... Öyle diyordu Yusuf'un Gülizar. Bir de evin içinde çeşmeler varmış, çok yorulmazmış insan çalışırken. Anlat anlat bitiremezlerdi. Yalnızlığın soğuk ve kuru düşüncesi şehrin hayaliyle ruhuna ılık bir esintiyi vermişti bile Berfin'in.

O gece Berfin, çocukları uyuduktan sonra sessizce kapının önüne çıktı. Ay ışığı, avludaki taşların üzerine ince bir tül gibi serilmişti. Elini evin kerpiç duvarına sürdü; parmaklarının ucunda yılların emeği, gözyaşı ve alın teri vardı. Bu evde ilk kez gelin olmuş, ilk kez anne olmanın sevincini yaşamış, nice kış sobanın başında, nice yazı ırmağın kıyısında geçirmişti. Şimdi ise ardında bırakacağı her taş, her ağaç, her kuş sesi yüreğine ağır bir veda yükü gibi çöküyordu. Karnındaki bebeğe usulca dokunarak "Senin kaderin bizimkinden daha güzel olsun," diye fısıldadı. Belki şehir ona bilmediği zorluklar getirecekti ama en azından çocukları yalnızlığın değil, umudun içinde büyüyecekti. Berfin biliyordu; bazen insan doğduğu toprağı değil, çocuklarının geleceğini seçmek zorunda kalırdı. O gece yıldızlar hiç olmadığı kadar parlaktı; sanki gökyüzü de sessizce onları uğurlamaya hazırlanıyordu. Sene 1970, aylardan ekim, günlerden pazartesi, umutlardan mor...

Ve hayal edilen, pembe hülyalara dalarak beklenen o gün geldi çatı. Birer küçük bohça çocukların elinde, Yılmaz'ın sırtında çocukların giysilerini doldurduğu çanta, karnı belirgin büyümüş Berfin'in omuzunda azıklar, bir eliyle küçük oğlunun elini tutarken diğer eliyle de karnını destekleyip ailece son defa evlerine dönüp uzun uzun baktılar. Berfin'in yüzündeki hülyalı bakışların tam tersi Yılmaz evine özlemle bakarken hiç gidesi gelmiyordu. Muhtar tozlu köy yolunun başında göründü. Kasabada bekleyen minibüse kadar onları o götürecekti. Traktörün kasasından gözden kaybolana kadar evlerine baktılar.

Yılmaz kasabada minibüse binerken bile bir umut Berfin vazgeçer mi diye göz ucuyla baktı. Ama sadece baktı, konuşmadı. Yola koyuldular başşehre doğru. Uzun yolculuğun daha başında Yılmaz bir dışarıyı seyrediyor bir de karısının yüzündeki umut dolu ifadeye bakarak dalıp gidiyordu bir avuç maviye. Geniş bahçeli evi olsun, çocukları doya doya koşsun oynasın istiyordu o. Toprakla uğraşmayı, ekip biçmeyi çok seviyordu. Kafasında endişeli sorular art arda sıralanırken vardılar başşehre.

Yılmaz dört çocuklu ailesiyle akrabalarına sığındı ama hemen işe koyulmalıydı. Düzenini kurana dek gündelik işlerde çalışacaktı elbette. Berfin kadın, akrabalarının evinde onlara ayrılan kilerden bozma bir odada sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdi. Bunun üzerine vakit kaybetmeden eş dost bir araya gelip destek vererek bir gecekondu yapmaya başladılar. Öyle hızla ve istekle çalışıyorlardı ki evin kaba inşaatı bitmek üzereydi. Aynı hızda gece gündüz çalışıp çatıyı da kurdular mı sonrası kolaydı. Ama çatı kurulacağı gün zabıta geldi. Zabıta, evi derhal yıkmalarını yoksa kendilerinin yıkacaklarını söyleyerek üç gün mühlet verip gittiler. Yılmaz'ın şahlanan umutları bir anda tökezlemişti. Kara kara düşünmeye başlamıştı ki kardeşleri ve dostları gelip kararan bulutları dağıtmaya çalıştılar. Gece olunca hep birlikte evin bitmeyen inşaatında oturup ne yapacaklarını düşündüler. Ertesi sabah hemen işe koyulmalıydılar ama henüz doğalı 40 gün olan Elif bebeği yalnız bırakamazlardı; onun beşiğini de inşaatı bitmeyen eve getirip koydular. Bir yandan da hızla çalışmaya devam ettiler. Yılmaz'ın büyük oğlu da canhıraş çalışıyordu. Derken ustaya malzeme verdiğinde ayağı elektrik kaçağı olan bir kabloya takıldı. Babası ve ustanın gözü önünde duvardan duvara çarpıyordu. Olayı başta kavrayamayan Yılmaz donup kalmıştı. Aniden yerdeki küreği alıp kabloya art arda hızla vurup kabloyu kestiğinde oğlu anında yere yığıldı. Hemen ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını toprağa gömdüler. Kurmak istedikleri düzene erişene kadar ayakları çok taşa takılacağı benziyordu. Herkes çok üzgün ve çok şaşkındı. Tüm bunlar yaşanırken zabitanın verdiği süre dolmuştu ama henüz gelen giden yoktu, belki de unutulmuşlardı. Çatı da bittiğinde hepsi sevinç içindeyken zabıta geldi. Ev yıkılmak şöyle dursun bitmişti bile! Sesler yükseldi, ortam gerildi! Tam bu sırada içerden bebek ağlaması sesi duyuldu.

Herkes sustu bir anda, dünya durmuştu. Elif sanki “Yeter babamı rahat bırakın,” diye haykırıyordu. Sadece bebek ağlıyordu tüm evren susmuştu. Herkesin gözleri şaşkın, sessizlik bas bas bağıırıyordu... Kalabalık usulca dağıldı. Bir hafta boyunca zabıta her gün evi yıkmaya geldi. Elif bebeğin beşiği her gün bu eve taşındı. Artık eşyalarda konmuş ev yuvaya dönmüştü. Minik bir bebek karşısında zabıta pes etmişti. Yıllar yılları aylar ayları kovaladı.

O akşam evin içinde ne sıvalı duvarlar vardı ne de tam kapanan bir kapı. Rüzgâr, çatının arasından usulca içeri süzülüyor; gaz lambasının titrek ışığı duvarlara kırık gölgeler düşürüyordu. Berfin, Elifi kucağına alıp uzun uzun seyretti. Minicik parmakları annesinin parmağına sımsıkı tutunmuştu. O küçücük avuçta sanki bütün ailenin yarınları saklıydı. Yılmaz ise kapının eşiğine oturmuş, avuçlarının içindeki nasırlara bakıyordu. Bu nasırlar yalnızca toprağın değil, umudun da iziydi artık. Sessizce başını kaldırıp çocuklarının aynı damın altında uyuyuşunu izledi. O an anladı ki insanın gerçek serveti sahip olduğu toprak değil, aynı sofranın etrafında nefes alan sevdikleriydi. Dışarıda Ankara'nın ayazı sert esiyordu; içeride ise bir bebeğin sıcak nefesi, yorgun yüreklere baharın ilk çiçekleri gibi dokunuyordu. O küçücük gecekondu, artık yalnızca bir ev değil; korkuların umutla yenildiği kutsal bir yuvaydı.

Sene 1998, aylardan mayıs, günlerden perşembe, umutlardan turkuaz...

Hayli zaman geçmiş çocuklar büyümüş ve sayıları yedi olmuştu. Çalışanlar, okuyanlar... Yılmaz büyük oğlu Zeynel ile zaman zaman uzun sohbetler ederdi. Oğlu da işyerinde yaşadıklarını anlatır, birlikte beyin fırtınası yaparak olayları çözümlemeye çalışırlardı. Baba oğulun en keyif aldığı zamanlardı bu sohbetler. Bir gün Zeynel iş yerinde yaşanan bir olay yüzünden savunma verdiğini anlattı babasına. Zeynel işini titizlik ve özveri ile yapmayı babasından öğrenmişti. Ne var ki çok dikkatli ve titiz çalışması bazı kişilerin işine gelmiyordu. Zeynel'in bilgisayarından çok kritik bir işlem yapılmıştı. Hem soruşturma hem işten atılmaya kadar varan bir durum ortaya çıkmıştı. Yılmaz oğluyula kafa kafaya verip tüm detayları dinledi. Sonra Zeynel'e “Eğer hiçbir ihmalin yoksa ve kendinden eminsen sonuna kadar kendini savunman gerekir,” diye de tembih etti. Bu şekilde devam eden uzun konuşmadan sonra ertesi gün Zeynel işe gitti ve yazılı savunma yanında sözlü savunma da vererek hatalı işlemin yapıldığı saatin tespit edilmesini istedi.

Ayrıca masasını gören iki kamera vardı. İşlemin yapıldığı saatte bilgisayar başında olduğunu kanıtlayacak görüntüleri de istedi. Bunun üzerine kendisinin de itibar kaybı yaşamasından dolayı soruşturma talebinde bulundu. Zeynel'in ısrarlı çıkışları ile inceleme başlatıldı. İşlemin yapıldığı saatte masasında olmadığı tespit edildi. Uzun süren inceleme sonucunda Zeynel aklanırken onun titiz çalışmalarından rahatsız olarak organize hile yaparak iftira atanlar işten uzaklaştırıldı.

Akşama doğru Zeynel, yıllar önce çamur içinde temeli atılan o gecekonduğun artık büyüüp genişlemiş salonunda babasının karşısına oturdu. Gözlerinde yorgunluk vardı ama ilk kez günlerdir omuzlarına çöken yük hafiflemişti. Yılmaz, oğlunun yüzüne uzun uzun bakarken sanki karşısında sadece oğlunu değil, yıllar önce traktör kasasında umutlarını Ankara'ya taşıyan genç delikanlı hâlini de görüyordu. Sessizce elini Zeynel'in omzuna koyarak "Evlat, insanın alın terini kirletmeye çalışan çok olur. Ama temiz vicdan, eninde sonunda kendi ışığını bulur," dedi. Bu cümle Zeynel'in yüreğine ömür boyu unutamayacağı bir mühür gibi işlendi. O an çocukluğundan beri babasının söyledikleri gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçti; sabah ezanıyla başlayan mesailer, nasır tutmuş eller, yokluk içinde bile kimsenin hakkına el uzatmayan bir baba... Yılmaz'ın ona bıraktığı en büyük mirasın ev, arsa ya da para değil; dürüstlük olduğunu bir kez daha anladı.

Berfin ise mutfaktan sessizce onları izliyordu. Oğlunun aklandığını öğrenince gözlerinden süzülen yaşları kimse görmesin diye başını çevirmişti. Çünkü bir annenin duası bazen mahkeme kararlarından, bazen de en güçlü delillerden daha uzun yol alırdı. O gece sofraya konulan ekmeğin tadı da bir başkaydı. Kimse yüksek sesle konuşmuyor ama herkes aynı duyguyu taşıyordu. Yıllar önce bir bebeğin ağlamasıyla yıkılmayan o yuva, şimdi de doğruluğun gücüyle dimdik ayakta duruyordu. O evde çocuklara bırakılan en değerli miras, dürüst yaşamının bazen zor ama daima onurlu bir yol olduğuydu.

Sene 2001, aylardan haziran, günlerden salı, umutlardan beyaz...

O gün Yılmaz'ın küçük oğlu Erdal eve boynu bükük bir halde geldi. İş yerinde çok sevdiği arkadaşı proje dışı bırakılmak üzereydi. Arkadaşı haklıydı ama bir türlü ona nasıl yardımcı olacağını bilemiyordu. Ertesi gün annesine eve geç geleceğini haber verip arkadaşları Emir ve Mehmet Ali ile toplanıp durumu konuştular. Emir olayı detaylıca anlattı yeni baştan. Nöbete kaldığı gün önemli bir olay gelişmiş, üst amirlerinden kimseye ulaşamadığı için inisiyatif almak zorunda kalmıştı. Genel müdür de üst makamlara durumu rapor ederek "Nöbetçi, yönetici amirlerine danışmadan inisiyatif alamaz, kritik karar veremez," diyerek hakkında soruşturma başlatmıştı. Dolayısıyla üst yönetim genel müdürü haklı bulduğu için Emir kimseyi ikna edememişti. Üç arkadaş uzun uzun tartıştıkları olayda nihayet bir karara vardılar. Emir tüm olanı biteni bir heyet karşısında anlatmalıydı. Ertesi gün Emir bu talebinde ısrarcı olunca beş kişilik heyetin karşısına çıktı. Doğru bildiğini yaptığı için bu duruma düşmeyi hiç sindiremiyordu. Emir, girdiği bu sisli ve puslu odadan hakkını alarak çıkmaya kararlıydı; "Evet bir nöbetçi inisiyatif almamalıdır. Lakin bu kurala göre ben nöbetçiymen üst makamlar da ulaşılabilir olmalıdır. O gün ısrarlı aramalarıma rağmen kimseye ulaşamadım. Olay çok kritikti ve müdahale edilmesi gerekiyordu. Öyle ki müdahale etmesem sabah tüm gazeteler bu olaydan bahsedebilir, kurumun itibarı zedelenebilirdi. Nöbette yetkililere ulaşabilsem bile onlar da benden teknik bilgi isteyecekti. Benim vereceğim rapora göre zaten müdahale edilmesi gerektiğini görecektlerdi. Hiçbir yetkim yoksa neden nöbete bırakılıyorum? Nöbetçiysen ve yetkim yoksa neden üst yöneticiler ulaşılabilir değil? Ulaşabilsem bile üst yetkililer benim vereceğim rapora göre karar vermek zorunda. Benim raporumda bu olaya müdahale gerektiği yönünde. Yani hangi açıdan bakılırsa bakılsın sonuç itibarıyla ben kurumun itibarını koruyan, devlete ve millete zarar vermeyen yolu seçtim. Müdahale etmesem bugün olay yargı boyutuna taşınacaktı. Ve mahkeme, üstümde bu kadar yönetici varken beni yargılamayacaktı bile. Hal böyle iken ben neden projeden uzaklaştırma kararına maruz bırakılıyorum," der ve çıkar. Ertesi gün karar yeniden gözden geçirilerek Emir'e işyerinden plaket ve ikramiye verilir.

Kararın açıklandığı gün Emir'in gözleri dolmuştu. Elindeki plaketin ağırlığı metalden değil, verdiği hak mücadelesinden geliyordu. O an aklına, yıllar önce babasının söylediği "Doğruyu söylemek bazen insanı yalnız bırakır; ama doğruluk, en sonunda insanı yine kendisiyle barıştırır" sözü düştü. İş çıkışında Erdal, Emir ve

Mehmet Ali her zamanki çay bahçesinde buluştular ama masada uzun süre kimse konuşmadı. Sessizliği bozan yalnızca ince belli bardaklardan yükselen çay kaşığıydı. Sonra Emir, tebessüm ederek arkadaşlarına bakarak "İyi ki vazgememişiz," dedi. Erdal'ın yüzünde huzurlu bir gülümseme belirdi. Çünkü o gün yalnızca bir arkadaşını kaybetmemiş, aynı zamanda vicdanın cesaretle birleştiğinde neleri değiştirebileceğini de görmüştü. İnsan bazen tek başına güçlü olamazdı; ama doğru insanlar aynı masanın etrafında toplandığında umutsuz görünen yollar bile aydınlanabiliyordu.

O akşam Yılmaz, oğlunu dikkatle dinledikten sonra sessizce ayağa kalkarak pencerenin önüne gidip Ankara'nın ışıklarına baktı. Yıllar önce köyden ayrılırken kurduğu hayalin yalnızca ekmek kazanmak olmadığını düşündü. Asıl hayali, çocuklarının başlarını yastığa koyduklarında vicdanlarının rahat olmasıydı. Berfin sofrayı hazırlarken, çocuklarının konuşmalarını dinliyor, gözlerinin dolduğunu belli etmeye çalışıyordu. O küçücük gecekonduda büyüyen çocuklar artık farklı kurumlarda ve farklı hayatların içinde yaşıyorlardı; ama hepsinin pusulası aynıydı: Drştlk, emek ve hakkın yanında durmak. İşte Yılmaz ile Berfin'in yıllar önce Ankara'ya taşıdığı en büyük servet de buydu. Evlatlarına bıraktıkları miras, yalnızca bir yuva değil; karakteri dimdik ayakta tutan görünmez bir omurgaydı.

Sene 2016, aylardan temmuz, günlerden cuma, ayın 15'i, umutlardan yeşil...

Yılmaz'ın ortanca oğlu Baran o gün kız arkadaşı Aylin'i İzmir'e uğurlayacağı için sabah hüzünle uyandı ama bir yandan da bütün günü onunla geçireceği için de mutluydu. Nihayet iki sevgili buluşarak seyahatte gerekecek son eksikleri de tamamladılar. Ele ele, gle oynaya geçen günün akşamını ışıl ışıl gözler aydınlatıyordu. Çifte kumrular, cıvıldaşarak geçirdikleri günün sonunda AşTİ'ye gidip otobüs saatini beklemeye koyuldular. Baran'a gelen telefon, glşmelerini bastırıp onu olduğu yere ivilemişti. Yutkundu önce, konuşamadı bir türlü, kardeşi Kenan motor kazası yapmıştı. Kendini toparlar toparlamaz hastaneye koştu. Aylin'in başında esen tozpembe yelleri sert bir rüzgâr sprmşt bile. Baran'ın yanında olmayı çok istiyor, hastanede olanları da çok merak ediyordu. Ama İzmir havaalanı üzerinden Almanya'ya hasta olan annesini getirmek için gitmek zorundaydı. İlerleyen saatlerde terminalde bir hareketlilik başlamıştı. Aylin Baran'ı arayıp kardeşinin durumunu sorarken otobüs saati geçtiği halde otogarda tuhaf bir hareketlilik olduğunu, otobüsün gelmediğini de söyledi. Baran kardeşinin durumunun kritik olduğunu onu bırakıp gelemeyeceğini ilette. Aylin "Baran'ın yanında olmalıyım, ne bekliyorum ben burada!" diyerek kendini hırpalarken hızla hastaneye gitmek için gişenin olduğu yere doğru gitti. Yetkili memur metronun çalışmayacağını söyleyince panikle taksiye yöneldi. Taksici yolcu almadığını söylediğinde hayretler içinde sağa sola bakındı. "Neler oluyor?" diye düşünürken donup kaldı! Sanki otogar etrafında hızla dönmeye başlamıştı, bayılmaktan korkuyordu. Derken bir yaşlı karı koca ilişti gözüne. Kalbi dörtnala koşan atlar gibiymen o sakinliğini korumaya çalışarak gidip onların yanına oturdu, usulca ve korkarak "Neler oluyor," diye sorabildi. Yaşlı adam "Sakin ol kızım, darbe oldu" dedi. Bir süre donup kaldı dünya. Sonra art arda alan telefonla irkildi Aylin.

Annesiydi arayan, ardından kardeşleri, arkadaşları... Hiçbir yere ayrılamıyordu. Yurtdışına gideceği için yanında hayli nakit parası vardı ama para hiçbir yerde geçmiyordu, taksiciler paranın yüzüne bile bakmıyordu. Aylin, valizini otobüs firmasının bürosuna emanet etti. Ardından kardeşine valizin bulunduğu yerin bilgisini verdi. Tuhaf olan bir şeyler vardı. İnsanların bir kısmı panik içinde bir kısmı çok rahat olduğundan Aylin ikilemde kalmıştı. Yürüyerek nereye kadar gidebileceğini düşündü ve dışarı çıktı. Çok zaman geçmeden büyük bir patlama olunca hızla geri döndü. Tekrar büyük bir patlama oldu ve tüm camlar büyük bir sesle sarsıldı. Etraftaki insanlar “Ne yapsak,” diye sağa sola koşuşturmaya başladı. Birbirini hiç tanımayan insanlar birbirinden umut bekliyordu. Sakin kalmak zorundaydılar. En ufak bir panik başkalarını da zora sokabilirdi. Büfeci hiçbir şeyden para istemiyor “Yiyecek ve su alabilirsiniz,” diyordu. “Muhtemelen sabahımız yok,” diye de ekliyordu. Aylin çok gerilmişti, lavaboya gitmek istiyordu ama tek başına üst kata çıkacak gücü kendinde bulamadı. Muhtemelen normal hayatta bir şey sormaya korkacağı insanlardan yardım isterken buldu kendisini. Birlikte tuvalete gittiği adam Aylin’i kapıda bekledi. Başkası çay ve simit getirdi. Herkes kaderdaş olmuştu, kilitlenmişti birbirine.

Gerçekten de ertesi gün diye bir şey yoktu belki de... Tüm yollar trafiğe kapalı olduğundan sabahın nelere gebe olduğunu tahmin bile edemedi. Aylin sevdiklerini sırayla arayarak vedalaştı. Ardından Baran’la uzun uzun konuştuktan sonra onunla da vedalaştı. Kardeşine konumunu bildirerek ertesi gün bu patlamayla terminal yıkılırsa enkaz altında kalmak istemediği için dışarıda bekleyeceğini söyledi. Giriş alanının karşısındaki ağaçların olduğu yerde kendisini aramalarını, hiç olmazsa ölüsünün tek parça bulunması için bunu yapacağını da ileterek dışarı çıktı ve gökyüzüne baktı uzun süre... Tekrar içeri giremedi, saat sabahın beşiydi. Metro nihayet sefere başlamıştı. Metrodan başka ulaşım aracı henüz yoktu. Onunla da sadece en yakın yer olan işyerine gidebilirdi. Korkuyla işyerinin anahtarını çantasında ararken “Ya yanımda yoksa!” diye endişelendi ama anahtarı bulunca uzun ve zor gecenin ardından ilk defa gülümsedi.

Yol boyunca etraftaki yıkıntıları gördüğünde tekrar kederlendi. Güzel memleketinde neler oluyordu? İşyerinin bulunduğu binanın önüne vardığında sırtındaki ağırlığın hafiflediğini hissetti, içeri girer girmez tüm kilitleri kapattı. Pencereyi açarak derin bir nefes alırken hayatta olduğuna inanamıyordu. Sonra çay demledi. Art arda çay içerken sanki tüm yaşananların rüya olduğuna inanmak istiyordu. Sonsuzluktan mı ışınlanmıştı? Sadece çay ve kendisi vardı, başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Unutmak için kanepeye uzandı ve derin bir uykuya bıraktı kendini. Bir yıl süren bir geceyi geride bırakmıştı. Öyle derin ve uzun uyumuşt ki, kendisinden haber alamayanlar panikle sürekli arıyor ama o, duymuyordu telefonu. Saatler sonra uzun uzun çalan telefon sesine uyandı. Ailesi ve Baran kendisinden haber alamadığı için çok merak etmişlerdi. Aylin hastaneye Baran’ın yanına ancak öğleden sonra yollar trafiğe açılınca gidebildi. Kardeşinin ameliyatı başarılı geçmişti. Nihayet normal hayatlarına dönebileceklerdi. Hastane koridorunda Baran’ı gördüğü an, Aylin’in bütün gece ayakta tutmaya çalıştığı metaneti sessizce dağıldı. Birbirlerine doğru birkaç adım attılar; ne uzun cümleler kurabildiler ne de yaşadıklarını anlatabildiler. Sarıldılar sadece. O sarılıştaki korku, özlem, şükür ve yeniden kavuşmanın tarifsiz huzuru vardı. Baran, Aylin’in saçlarını okşarken "Geçti," diyebildi kısık bir sesle. Oysa ikisi de biliyordu; bazı geceler geçmez, sadece insanın içine yerleşirdi. Aylin hastane penceresinden dışarı baktı. Güneş her zamanki gibi doğmuştu ama ona bakan gözler artık aynı değildi. Bir gecede insanların birbirine nasıl umut olabileceğini, hiç tanımadığı birinin elini tutmanın bazen bütün korkuları nasıl susturduğunu öğrenmişti. Büfecinin uzattığı bir bardak su, yabancı bir adamın kapıda sessizce bekleyişi, yaşlı bir çiftin sakin sesi... Hepsi insanlığın görünmeyen yüzünü göstermişti. O gün Aylin, hayatın en büyük mucizesinin sadece hayatta kalmak olmadığını anladı. Asıl mucize; karanlığın en koyu anında bile merhametin, dayanışmanın ve sevginin yolunu bulabilmesiydi. Gökyüzü yine maviydi fakat artık o mavi, yalnızca bir rengin değil; yeniden başlayabilmenin, kaybetmeden kıymet bilmeyi öğrenmenin ve umutla yaşamaya devam etmenin rengiydi.

Sene 2017, aylardan temmuz, günlerden pazar, umutlardan kırmızı...

Evet, nihayet tüm arkadaşların üstündeki kara bulutlar dağılmış ve herkesin keyfi yerine gelmişti. Art arda gelen mutlu haberlerle sevinen arkadaşlar, toplanıp ormanda gezintiye çıkmaya karar verdiler. Neşe içinde, şakalaşmalarla tüm hazırlıkları yaparak yola çıktılar. Yolda şarkılar türküler söyleyerek ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Kamp kuracakları yere geldiklerinde önce şişelere hedef alıp deneme atışları yapmak için hazırlanmaya başladılar. Bir yandan da herkes anılarını anlatır, sohbet koyudur... Arkadaşlarından Osman muziplik olsun diye hedefin arkasındaki tepeye doğru çömelerek usulca gitti. Amacı hedefe nişan alındığında arkadaşlarını şaşırtıp güldürmektir. Derken sohbetin koyuluğundan onu kimse fark etmeyip nişan alır ve... Ve sonrası şakacı Osman yaralanmıştır. Koyu sohbetle şenlenen ormanda herkes ışık görmüş tavşan gibi şaşkınlıkla donakalmıştır. Apar topar şakacı Osman hastaneye, ateş eden kişi ve tüfek sahibi de karakola götürülür. Tüfekten çıkan saçmalar hastanede temizlenir temizlenmesine tabii ama süreç uzundur. Bu olayda şaka yapan ve ateş eden de aklanırken tüfeğin ruhsat sahibi ceza alır. Uzun süren sessizlikten sonra bir gün tüm arkadaşlar bir araya gelir ve bu konuyu uzun uzun konuşmaya başlarlar; hepsi arkadaşsa neden bu olayda bir kişinin yargılanmasına seyirci kalınmıştır diye? Vardıkları sonuç ise; "Bu kadar tehlikeli şaka olur mu? Madem oldu tüfeği ateşleyen neden dikkatsizdi? Madem dikkatsizdi suçunu neden kabul etmedi? Tüfek sahibi hiçbir suçu yokken neden tüm suçu kabul etti? Yaralı olan neden tüm faturayı tüfek sahibine kestirdi?" Tüm sorular etrafında sayısız tur attıktan sonra herkes dağıldı...

O toplantının ardından herkes evine döndü ama hiçbirinin zihni susmadı. Bazı olaylar mahkeme salonlarında biterdi; bazıları ise insanın vicdanında ömür boyu sürerdi. O gün verilen kararlar kapanmış dosyaları gösteriyordu, fakat kapanmayan başka bir dosya vardı: Dostluk...Tüfek sahibi, cezasını çekerken en çok mahkûm olduğu şeye üzülüyordu. Canını yakan aldığı ceza değil, yıllarca aynı sofrayı paylaştığı insanların sessizliği idi. Bir tek kişinin bile "Bu yükü birlikte taşıyalım," dememesi, omuzlarına verilen cezadan daha ağır gelmişti. Yaralanan Osman da zaman zaman geceleri uykusundan irkilerek uyanıyor, yaptığı düşüncesiz şakanın nelere mal olduğunu tekrar tekrar hatırlıyordu. Kimseyi suçlayamıyordu; çünkü o gün yaşananların içinde herkesin küçük ya da büyük bir payı vardı. Aylar geçtikçe öfkenin yerini pişmanlık almaya başlarken arkadaşlar yeniden bir masanın etrafında oturduklarında artık eski kahkahalar yoktu. Herkes daha yavaş konuşuyor, cümlelerini seçerek kuruyordu. Çünkü hayat, onlara tek bir anlık dikkatsizliğin yıllarca taşınacak yükler bırakabileceğini öğretmişti. O gün hepsi aynı gerçeği sessizce kabul etti ama gerçek adalet, insanın kendi payına düşen sorumluluğu cesaretle üstlenebilmesiydi. Suç bazen tek bir kişiye yazılırdı; ama vicdan, gerçeği herkese eşit dağıtırdı. İşte bu yüzden, o ormanda yaralanan yalnızca Osman değildi. Bir kurşun, dostluklarına da isabet etmiş; güvenlerini, çocukluk neşelerini ve birbirlerine duydukları koşulsuz inancı derinden yaralamıştı. Yıllar geçse de o günün sessizliği, her buluşmada aralarındaki görünmez misafir olarak kalacaktı.

Sene 2018, aylardan nisan, günlerden pazartesi, umutlardan turuncu...

Baran ve Aylin evlenmeye karar verdiğinden tatlı telaş iki aileyi de sarmış durumdaydı. Aylin düğününe arkeolog olan arkadaşı Semra'yı davet etmek için telefon etti. Semra, o an müzede sıkıntılı bir durum yaşandığı için konuşmak istemedi. Daha sonra dönüş yaptı ve müzede ilginç iki olayın yaşandığını anlattı. Bir vatandaş müzede heykellerin olduğu bölümde fotoğraf çekerken mermer bir bloğun altındaki çıkıntıyı fark etmeyerek takılıp düşmüş ve yaralanmıştı. Aynı anda bahçedeki açık hava müzesinde başka bir vatandaşın ayağı kaymış ve başından hafif yaralanmıştı. Haliyle iki olayda emniyet tedbirlerinin yetersiz olduğu konusunda şikâyetçi olmuştu. İki kazazedeyle de ayrı ayrı görüşen Semra onların yanında tutanak tutarak iç mimarın konu ile alakalı detaylı çalışması gerektiği konusunu rapora eklemiş ve ikisiyle de yakından ilgilenerek olayları tatlıya bağlamıştı. Aylin çok mutluydu, sevdiği tüm arkadaşlarını yanında görmek istiyor, en mutlu gününde onlarla eğlenmek, yeni hayatına sevdikleriyle başlamak için sabırsızlanıyordu.

Düğün için kır bahçesi seçilmişti, rengârenk çiçekler, süslü sandalyeler, çeşit çeşit yiyecek ve içecekler... Bugün herkes doya doya şarkılar söyleyecek ve eğlenecekti. Belki de sadece Aylin ve Baran için değil herkes için güzel bir başlangıçtı bugün... Güneş, kır bahçesinin üzerine yumuşak bir ışık bırakırken davetliler yavaş yavaş yerlerini almaya başlamıştı. Çocukların neşeli kahkahaları çiçeklerin arasına karışıyor, hafif esen rüzgâr gelinliğin tüllerini usulca dalgalandırıyordu. Aylin, hazırlanmak için aynanın karşısına geçtiğinde bir an gözlerini kapattı. Hayatı boyunca geçtiği bütün yollar, ayrılıklar ve bütün korkular birer birer gözlerinin önünden geçti. Özellikle bir gece vardı ki, karanlığı hâlâ hafızasının en derin köşesinde duruyordu. Sonra gözlerini açtı ve aynada gördüğü kadına gülümsedi. O geceyi atlatan yüreği, bugün mutluluğu da hak ediyordu. Baran ise babası Yılmaz'ın kravatını düzeltirken ellerindeki titremeyi fark etti. Çocukluğundan beri dimdik gördüğü babasının gözleri ilk kez bu kadar nemliydi. Sessizce birbirlerine sarıldılar. Hiçbir söz, o kucaklaşmanın anlattıklarını anlatamazdı. Yılmaz, oğlunun kulağına eğilip sadece, "Yuvanızı sevgiyle kurun, gerisi birlikte aşılır," diyebildi. Berfin, gelinini kapıda karşılarken kendi gençliğini hatırladı. Yıllar önce köyden Ankara'ya umut taşıyan genç bir gelinken şimdi yeni bir yuvanın kurulmasına tanıklık ediyordu. Hayat, büyük acıları da büyük sevinçleri de aynı kalbe sığdırmayı öğretmişti ona. Müzik yükseldiğinde herkes el ele verdi. O gün yalnızca iki genç evlenmiyordu; yıllarca emekle, sabırla ve sevgiyle örülmüş iki ailenin hikâyesi tek bir halayda birleşiyordu. Geçmişin acıları, geleceğin umutlarına sessizce yer açıyordu. Gökyüzü turuncudan mora dönerken herkes aynı duyguyu hissediyordu: Gerçek mutluluk, kusursuz bir hayat kurmak değil; fırtınalardan sağ çıkan yüreklerle aynı gökyüzünün altında yeniden gülümseyebilmektir.

Sene 2025, aylardan kasım, günlerden çarşamba, umutlardan mavi...

Hayat, yıllar boyunca her birine başka başka yollar çizmiş, kimi anne olmuştu, kimi baba; kimi mesleğine yıllarını vermiş, kimi bambaşka şehirlerde yeni hayatlar kurmuştu. Fakat ne zaman aynı sofranın etrafında toplansalar, zaman usulca geriye akardı. O eski gecekond, yerini daha sağlam bir eve bırakmış olsa da duvarlarında hâlâ aynı sesler yankılanıyordu. Berfin'in mutfaktan yükselen yemek kokuları, Yılmaz'ın pencere kenarında sessizce çay içişi, çocukların kahkahaları... Hiçbiri eskimemişti.

Kasımın serinliği camlara ince ince vururken aile yine bir aradaydı. Masanın ortasında buharı tüten çay, yanında sıcak ekmek, eski fotoğraf albümleri... Elif, albümün sayfalarını çevirirken sararmış bir fotoğrafın üzerinde durdu. Traktör kasasında köyden ayrıldıkları o gün... Berfin'in kucağında bir bohça, Yılmaz'ın gözlerinde hem hüznün hem umut vardı. Kimse konuşmadı bir süre. Çünkü bazen bir fotoğraf, sayfalar dolusu hatıradan daha fazla şey anlatırdı. Yılmaz, titreyen elleriyle fotoğrafı alıp uzun süre baktı. Sonra derin bir nefes çekerek gülümsedi ve "Demek bu kadar yolu gerçekten yürümüşüz..." dedi. Berfin, eşinin elini usulca tuttu. O nasırlı eller artık eskisi kadar güçlü değildi ama hâlâ aynı sıcaklığı taşıyordu. Bir ömür boyunca birbirlerine yaslanarak ayakta kalmışlardı. Ne yoksulluk onları ayırabilmişti ne de hayatın türlü imtihanları. Birlikte ağlamış, birlikte yorulmuş, birlikte yeniden başlamışlardı. Çocuklar anne ve babalarını sessizce izliyordu. O an hepsi aynı gerçeği fark etti.

Kendilerine bırakılan en büyük miras evler, arsalar ya da birikimler değildi. Onlara bırakılan miras; dürüstlüğün, emeğin, vicdanın ve birbirine sımsıkı tutunan bir ailenin hikâyesiydi. Akşam ilerledikçe dışarıda ince bir yağmur başladı. Pencereden süzülen damlalar, yılların yorgunluğunu yıkıyormuş gibiydi. İçeride ise soba olmasa da aynı sıcaklık vardı. Torunlar koşup oynarken büyükler onları gülümseyerek izliyordu. Hayat, bir zamanlar yalnızca hayal edilen o geniş aileyi sessizce armağan etmişti. Yılmaz, torunlarından birini dizine oturturken küçük çocuk masum gözlerle dedesine bakınca yüzündeki çizgiler daha da yumuşadı. "Hayatta çok çalışın, ama en çok da insan olmayı unutmayın. Çünkü insanın serveti cebinde taşıdığı değil, ardında bıraktığı iyiliktir," dedi.

O gece kimse bunun sıradan bir aile buluşması olduğunu düşünmedi. Çünkü her sohbetin arasında köyden Ankara'ya uzanan yol vardı; her kahkahanın içinde atlatılan fırtınalar, her sessizlikte ise birbirini hiç bırakmayan iki yüreğin hikâyesi saklıydı. Kasım gökyüzü maviydi. Belki umut hiçbir zaman tek başına mutluluk değildi ama umut, bütün acılara rağmen aynı masanın etrafında yeniden toplanabilmektir. Ve bazen insan, ömrünün en büyük zaferini alkışlar arasında değil; çocuklarının, torunlarının ve sevdiklerinin gözlerindeki huzurda bulurdu.

AVA'NIN HAYVANLARI

YAZAN: ECE GÜL

1.BÖLÜM

Rutine bağlanmış görüşmelerimizi her gün bu salonda yapıyoruz. Buraya kendi aramızda beyaz oda diyoruz. Her şey öyle steril duruyor ki. Buradaki kokuya alışana kadar, her ziyaretim mide bulantısı ve parkeyi kaplamış kustumuk demektir. Bembeyaz salonun ortasındaki lekeyi hayal edin. İşte o görüntü , hayattaki benim. Olduğu yerde olmaması gereken iğrenç bir detay, bakılınca tiksinilesi bir canlı. Kustumuk sorunu için Doktor Bay Çok Bilmiş , heyecan ya da stres kaynaklı diyor. Ben de ona buranın leş gibi koktuğunu söylüyorum. Koku duyumu kuvvetlidir. Bu bana doğuştan verilmiş bir ceza. Herkesin iyi kokmasını bekleyemezsiniz ama bu salonda o kadar canlı çeşitliliği var ki, safaride olsam daha az rahatsız olurum. Hepimiz beyaz odadaki alakasız detaylarız. Bu leş kokuya rağmen kendimi burada rahat hissediyorum. Benim dışındaki dokuz kişi ile birlikte beyaz odadaki leke halkasını oluşturuyoruz. Hepimiz kendi cinslerimiz tarafından alay edilip dışlandık. Bizleri soylu köklerine birer hakaret olarak görüp öfke duyanlar yüzünden buradayız. Kendilerine yabancı olan her şeyden nefret ediyorlar. Ben ve buradaki dokuz hayvan, anlaşılmaktan uzak canlılarız. Doktor Bay Çok Bilmiş beraber ilerleme kaydedeceğimizi söylüyor. Seanslarımız sırasında uyuyakalmasa ya da sürekli ot atıştırmasa buna inanabilirim. O kadar sakin ve sessiz ki anlattıklarımızı takmadığını düşünüyorum.

Genellikle onaylamak ya da birkaç cümle kurmak için ağzını açıyor, o da ağzı dolu değilse. Burada bulunmamın sebebi , kendim gibi hayvanlar arasında , dışardakinden daha kusursuz ve rahat hissetmem. Kimseye anlatamadığımız şeyleri kendimiz gibilere anlatabiliyoruz. Çünkü başına gelmeyen anlamıyor. Hayvanlar aleminin yüz karası görülmek ne demek , buradakiler çok iyi biliyor. Doktor Bay Çok Bilmiş' in gerçek adı Koala. Birazdan elinde okalıptüs dolu çantasıyla içeri girecek. Kısa süre sonra uykuya dalecek ve seans bitene kadar birbirimizle kalacağız. Hastanedeki diğer gruba göre şanslı sayılırız. Onların doktoru anlatılanlara göre baya tuhaf bir tipmiş. Neyse, şimdilik konumuz o değil. Zaten tuhaf , bizim gibiler için iltifat sayılır. Her psikoloğun bizim gibileri ehlileştirmeye can atacağını sanmıyorum. Ne kadar sorunlu bir grupta olsak , tavsiye konusunda fena değiliz. Buraya ilk yatırıldığımda bir ay boyunca doğru düzgün tek lokma geçmedi boğazımdan. Doğuştan gelmiş cezam koku duyumu yüzünden , sürekli kustum. Hastanenin kokusuna dayanamıyorum. Verdikleri ilaçları bir avım sırasında kırılmış azı dişim arasına sıkıştırıp tuvalete atıyordum. Av dediysem büyük bir şey beklemeyin. Yalnızca çekirgeler. Otçul türümün zaman zaman etçil bir garabetiyim. Hemşire sadece dilimizin altına bakıyor, biraz daha dikkatli olması lazım. Bir ay sonra kokuya tamamen olmasa da dayanacak kadar alıştım ve koridorda dolaşmaya çıktım. Beni ayaklanmış gören hemşireler, Koala' ya haber uçurmuş olacak ki ertesi gün grup terapisine çağırıldım. Psikoloğumuz Koala şişkin çantasıyla odaya ilk girdiğinde bu kadar kitabı bize mi okutacak diye düşünmüştüm. Karga kendini anlatmaya başlayalı on dakika dahi geçmemişti ki çantadan çıkardığı okalıptüsleri yemeye koyuldu. Kitap dolu çanta ve idealist doktor hayalimde böylece son buldu. Salondakilerle birbirimize bakmaya başladığımızda , Koala uykulu gözlerini kapamak üzeriydi. Rutin beyaz oda toplantılarımız uyuklayan psikoloğumuz ile ilk zamanlar sessiz geçiyordu. Herhangi bir yönlendirme olmadan kimse kendiliğinden konuşmuyordu.

Daha doğrusu bir kişi hariç kimse. Ördek'in aylardır sessiz kaldığı anlar bir karganın ayak parmaklarını geçmez. Sonradan bunun böyle olmayacağını anlamışız ki biz de konuşmaya başlamışız. Hiçbir zaman ilk olmayı sevmemişimdir. Göze batmaktan nefret ederim. Maalesef bu halimle kendi cinsimin ilk örneğiyim ve dikkat çekmemek için yapabileceğim çok bir şey yok. Ergenlik yıllarımda isteyerek yaptığım seçimler burada olmamın sebebi. Hiç iyi anlamda bir ilk yaşamadım. Benim için ilkler tiksiniç varlığıma katkıda bulunmuş kusmuksu şeyler. Size söylemiştim, ben beyaz odadaki beyaz parkeleri kaplayan kusmuğum. Hayatta alakasız ve iğrenç bir detay olarak yer alıyorum. Aynı zamanda çok korkağım. Her şeye son vermek için kurban pazarına daldığımda, cinslerim kendi dertlerini unutup bana gülmeye başladılar. Kahkahalar eşliğinde kesilmeye giden bir koyunun son anlarını mutlu geçirmesini sağlamış olmakla teselli buluyorum. Hastalık taşıdığımı düşündükleri için kimse beni satın almaya yanaşmadı. Akşama kadar bekledim ve faydasız eylemime ahırdan kaçarak son verdim. Tabi bu süre içinde, kendi cinslerimin yanında bile tiksiniç varlığım göze batıyordu. Aşağılama ve alaylarından nasibimi alarak, eve geri döndüm. Korkaklığım yol boyunca bana eşlik etmiş, iç sesimin kendi işini kendin hallet telkinlerine kulak asmamıştım. Bazı seçimler böyledir, büyük bir istek duyar ve o an kimseye kulak asmayız, o heyecan azalmaya başlayınca ise seslerini duymaya başlarız. Benim gibi telafisiz durumlarda ise, en iyi ihtimalle görmemezlikten gelinen kusmuk olarak yaşamaya başlarsınız. Siz boynuzlarından nefret eden bir koç duydunuz mu ? Eğer bunu bile duymadıysanız o güç sembolü boynuzlardan kendi isteğiyle kurtulmuşuna inanmazsınız. Beyaz salondaki lekeler olarak benzeri görülmez bir daire oluşturuyoruz. Hastanenin herkesi kapsayan etik bir kuralı var. Birbirini yemek yok! Buna rağmen Leopar ile yan yana oturuyor olmak ilk seanslarımı cehenneme çeviriyordu. O konuşurken gözlerimi sivri dişlerinden ve pençelerinden alamıyordum. Aynı anda sırtımdaki kürk terden sırılsıklam oluyordu. Hastanenin leş kokusu gibi buna da alıştım ama uzun sürdü. Çünkü bu benim DNA zincirimde kodlu. Sivri dişlerden kaçacaksın. Hatta o sivri dişler yalnızca salata çiğnemeye yarıyorsa bile. Leopar , ipe sapa gelmez bir vejetaryen. Kendi türünün içinde onu bir garabete dönüştüren bu özelliği derin bir nefes almamı sağladı. Hatta iyi arkadaş olduk. Sonuçta ben de yarı otçulum. Yediğim böcekler tam bir etçillığe girmez. Koala uyuklamaktan dinleyemediğini anlamış olacak , kendimizi anlatan bir mektup yazmamızı istedi. Uyanık kaldığı birkaç saatte okuyacağını umarak yazdıklarımı vereceğim gün , onu yine odasında uyurken buldum. Gözüm masanın üzerindeki kağıtlara gitti. Sanırım yalnızca ben vermemişim diye düşündüm. Odadan çıkmaya hazırlanırken merak dürtüm ayaklarımı geriye sürüklüyordu. Grup seansları sırasında dışarda anlatamadıkları her şeyi birbiriyle paylaşan arkadaşlarım zaten tüm dışlanmışlıklarını sır olmaktan çıkarmıştı. Tekrar kapıya yürüdüm ve koridor boyunca kendimle ilk kez gurur duydum.

Ertesi gün saat 10:01 gösterirken rutin grup seansımıza başlamak üzereydik. Bay Koala çantasından okalıptüs yapraklarının arasında kırışmış mektupları çıkarıp tek tek geri verdi.

- Seanslarımız boyunca sizleri kötü hissettiren şeylere beraber çözüm bulduk. Bugünkü çalışmamızda iç seslerimizi birbirimizle paylaşacağız. Hangi mektupla başlayalım ?

Ördek' in tam bir geveze olduğunu söylemiş miydim ? Gagasının kapalı olduğu anlar bir karganın ayak parmaklarını geçmez. Yine de kendinden pek bahsetmez, havadan sudan konuşurdu. Şuanda da yazdıklarını okuyacağı için çok gergin ve isteksiz görünüyordu. Susabildiği nadir anlardan birine şahitlik ediyordum. Bu sessiz bekleyiş sırasında sevgili psikoloğumuz Koala'nın çoktan uykuya daldığını söylemeye gerek duymuyorum. Her zamanki gibi yine baş başa kalmıştık ve içimizden birinin bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Yoksa ortamı saran gerginlik giderek artacaktı. Birbirini olduğu gibi kabullenen ve birbirine bu kadar benzeyen bir hayvan topluluğunun çekinecek neyi vardı ki ? Bu her ortamda ortaya çıkan bir sorundur, ilk olma korkusu. Eğer ki hayatta hep başarısız olduysanız, hiçbir zaman iyi bir ilk yaşamadıysanız, herhangi bir şeyde ilk olmak sizin için korkutucudur ve bazen korkmak iyidir. Kimse korkusuz olduğunu iddia edemez, korkunun olmadığı yerde cesareten söz edilemez. Çünkü cesaret korkmamak değil, korkularının üzerine gitmektir. O cesareti Leopar gösterdi. Ondaki hantallık kedigillerde görebileceğiniz bir özellik değildi. Leoparlar çevik ve hızlıdır. O ise doğasına aykırı şekilde vejetaryendi. Sanırım bu seçim onu enerjisiz bırakıyordu. Halsizliği yavaş ses tonuna ve ağır hareketlerine yansıyor. Onu dinlerken uyuyakabilirdiniz. Beyaz odaya en son o gelirdi. Karga bile uzun yürüyüşler için tasarlanmamış iki küçük ayak üzerinde daha önce geliyordu.

kaybolurdu. Sincaplar yuvalarına saklanır, tavşanlar merhabamı karşılıksız bırakıp kaçar, geyikler düşman bakışlarla yavrularına sarılır ve tüm yaban halkı sessizleşirdi. Bundaki tuhafılık o yaşta anlam veremediğim bir hayatta kalma yarışımı, besin piramidi muhabbeti, yiyenler ve yenilenler ayrımıymış. Yemyeşil orman , hepimizin ortak yuvası olsa da bu bizi iyi komşular yapmazmış, halbuki ormanın sesini güzel yapan bu çeşitliliktir. Yalnızca dinleyin, dinmek bilmeyen bu bağırışlar huzur verir. Maymunlar, kuşlar, filler, kurtlar ve tek sese dönüşen ormanın tüm canlıları benzeri görülmemiş bir orkestradır. En ufak hayvanlar bile bunun parçasıdır. Çekirgeler, karıncalar, sinekler de orkestradadır. Annem ve kardeşlerim ile gezimiz sırasında hayranlıkla izlediğim ve bizden kaçmayan dev cüsseli filler vardı. Kaçmadıkları için onları doya doya izler ve laf atardım. Hiçbiri oralı olmazdı. Benim gibi yavru olan filler karşılık verirse anneleri hortumuyla dürtükler ve yanına çekerdi. Biz yabanın öcüsü müyüz diye sorduğum o gün annem hayır en güçlüsüyüz demişti. O zaman anladım, güç demek yalnızlık demektir. Yırtıcı olduğumuz için , herkes için öcüyü , şimdi ise farklıyım ve bu kez kendi cinsim arasında öcü görülüyorum. Annem bize süt vermeyi bırakıp , oynamak yerine yememiz için canlı av getirdiğinde tavşanların neden bizden korktuklarını anladım. Sonra ki öğünümde geyiklerin neden bize düşmanca baktıklarını anladım. Daha sonrakinde fillerin yavrularının neden benimle konuşmasını istemediğini, sincapların niçin yuvalarına kaçtıklarını anladım. Yaban her gün yeni bir şeyler öğretiyordu. Her gün korkunç oluşumun altını bir kez daha çiziyordu. Kan kokusundan sonra tadını da öğrendim. Kanın tadı zalimlikti. Ben bu zalimliğin parçası olmak istemiyordum. Başka şekilde karnımızı doyuramaz mıydık ? Tüm yaban dost olamaz mıydı ? Dostluk şarkılarını hep beraber söyleyemez miydik ? Annemden çekindiğim için kardeşlerime bahsettim, ortak fikirleri saçmaladığımdı. Düzen böyle gelmiş böyle giderdi. Ayrıca taze eti seviyorlardı ve bundan vazgeçmeye niyetleri yoktu. Kardeşlerimin bu değişik fikirlerimden anneme de bahsetmeleri üzerine karşıma en yırtıcı haliyle dikilen annem tarafından bir güzel haşlandım. Türümüz ilk ortaya çıktığından beri duyulmuş en saçma fikrin sürümüzün geri kalanının kulağına gitmesi, annemin anneliğinin sorgulanmasına sebep olabilirmiş, babam bizleri alıp sürüdeki bakıcı bir anneye verebilirmiş, aşırı duygusallık barındıran düşüncelerim erkekler tarafından korkakça görülebilirmiş, rezil olmak mı istiyor muşum , kendimi düşünmüyorsam ailemi düşünmem gerekirmiş. Yüzyıllardır süregelen orman kanunlarını değiştirmek bana mı düşmüş ? Bu romantik kafam ile leoparları yırtıcı hayvanların yüz karası olarak damgalamak ister miymişim? Kendim ile ilgili kararların tüm sürüyü ilgilendiriyor olması büyük saçmalık ! Toplu yaşamak av sürme yönünden avantaj taşısa da birey olmamıza engeldi. Değişim , herkesi korkutur. Sonuçların iyi olacağından eminseniz bile bu korku , rutine bağlanmış ve alışık olduğumuz düzenin bozulacağı korkusudur. Her zaman iyiye alışmayız, çoğu zaman bizim için en kötüye alışırız. O kadar uzun süredir bu kötülük ile beraber yaşamışızdır ki, onsuz kalmak bizi korkutur. Bazen, iyiyi hak etmediğimizi düşünürüz. Kendi cezamızı kendimiz veririz. Hayatımız güzelleşsin istemeyiz. Bunun için çaba harcayanların yanından kızarak uzaklaşırız.

Sol tarafımda oturan Ayı, mektubun çoğunluğunda uyukluyor olsa da bu kısımda söze daldı.

-Annen haklı Leopar. Biz yırtıcı hayvanlar için böyle bir duygusallık saçmalıktır. Bence filmlere konu olacak kadar komik. Kargaya bak, o bile uçmaktan korkuyor ama et yiyor. Etçillerin adını kötüye çıkarmaksa niyetin , karşında beni bulursun.

Gagasını koltuğun kenarına sinirle vurmakta olan Karga daha fazla sessiz kalamadı. Kanatlarını iki yana açtı ve normalin iki katı büyük bir duruşla :

- Bu kadar ayılığına rağmen neslinin tükenmemiş olması mucize dostum. Kış uykusuna yatamayan ama her fırsatta uyuklayan bir ayı, etçil türüne ne kadar övgü getiriyorsa biz de o kadar getiriyoruz.

- Kes sesini Karga, yoksa seni kemiklerine dek sıyrırım.

-Dene bakalım, o ufak gözlerini oymuyor muyum.

-Hırrrrr!

-Gaaaak!

Derin uykusundan bir tartışma ortasına uyanan Doktor Koala hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, sanki hiç uyumamış ve baştan beri dinliyormuş gibi ortalığı yatıştırırdı.

-Sevgili orman dostları, burada bulunan her biriniz yaşadığınız yabanın en özel cinslerisiniz. Sizi burada bulunduran farklarınız sayesinde bir aile oldunuz. Tedavinizin başarısı birbirinize olan empatik yaklaşımınız sayesinde olacaktır. Eğer iyileşmek istiyorsanız birbirinizi anlamakta acele etmelisiniz. Çünkü bunu yapmadan kendinize duyduğunuz yabancılık da çözüm bulamayacaktır. Lütfen devam et Leopar.

- Teşekkür ederim, DNA'yı birbirine bağlı sanıyorlar, halbuki birbirimize bağlı. Annemin söyledikleri beni korkuttu ama düşüncelerimi değiştirmede. Hatta daha fazla bu konuya kafa yormaya başladım. Filozofluğa bir leoparın yaklaşabileceği kadar yaklaştım. Tabi bu süre boyunca karnımı doyurmam gerekiyordu. Zalimlik olarak gördüğüm bu duruma mecbur kaldım. Çünkü gençliğin başındaki, farklı fikirlere sahip biriydim ve hiçbir destekçim yoktu. Mide bulantısı ve kusma ile sonlanan etçil deneyimlerim , kendimi yamyam gibi hissetmeme yol açıyordu. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Daha önce bunu yaşamış kimse yoktu etrafımda. Soru sorabileceğim, destek alabileceğim kimse yoktu. Diğer hayvanlar korku ile benden kaçıyordu. Kendi sürüm ise annemin tepkisini gördükten sonra asla yardım alamayacağım bir topluluktu. Kan kokusu iyice üzerime sinmişti. Derimin altına doğru sinsi bir şekilde ilerleyip tüm ruhumu kaplamak istiyordu bu zalimlik. Beni onlardan biri haline getirmek istiyordu. Buna daha ne kadar sabredeceğimi bilmiyordum. Kalabildiğim kadar aç kalıyordum. Dayanamayacak kadar açlık hissettiğimde, sürümün avlarında arta kalan birkaç parça ile karnımı doyuruyordum. Artık kendi bencil yemek zevkim için hiçbir hayvanı öldürmüyordum. Kardeşlerim bu süre içinde iyi birer avcıya dönüştü. Büyüyüp güçlenen bedenleri, güneşte parlayan kürkleri ile korku salıyorlardı yabana. Ben ise çelimsiz ve yavaş biri olmuştum. Sürü, benim hasta olduğumu düşünüyordu. Bana acıyan gözlerle baktıklarını görebiliyordum. Ama bunun önemi yoktu. DNA zincirime işlenmiş canavarlığı silip atmak için göze aldığım fedakarlıklardı bunlar. Kardeşlerim hastalıklı halimden ötürü avlarını benimle paylaşırlardı. Bazen çok aç hissetmezdim ve zavallı cesetlere dokunmazdım. Mağarada geçirdiğim uzun ve karanlık zamanlar, doğadaki yerimi sorgulamamı sağladı. Beslenme alışkanlıklarımı değiştirmeye nasıl başlayacağımı düşündükçe kafam çok karışıyordu. Sonra bir gün babam ve kardeşlerim bir haftalık mesafedeki bir bölgeyi keşfe çıktılar. Benim güçsüzlüğüm yüzünden ava giderken avlanabileceğimi düşündüler ve sürünün geri kalanıyla beraber bölgemde kaldım. Annemin kardeşlerim gibi avını benimle paylaşma huyu yoktu. O her erkek leopar gibi kendi avımı elde etmem gerektiğini düşünürdü. Leşle beslenmek çakalların ve kargaların işi, derdi. Özür dilerim Karga.

- Özür dileyecek bir şey yok dostum. Maalesef ne bir parça taze et, ne tek bir ceviz. Sürekli yerde dolaşarak ziyafetin ayağıma gelmesini bekleyemem. Uçuş fobim yüzünden artıkları yemek dışında seçim şansım yok zaten.

- Ailemin o bir haftalık yokluğu benim en aç ve çaresiz kaldığım zamanlardı. Avını benimle paylaşan kardeşlerimin varlığı, minik bir parçada yesem idare etmemi sağlıyordu. Mağaradan su içmek dışında hiç ayrılmadım. Mide ağrım artmış, nefes alışlarım azalmıştı. Sona yaklaştığımı hissediyordum ve bunun bu mağaradan uzakta, zalim sürümden uzak bir yerde bitmesini istedim. Ormanın iç kısımlarına girdikçe artık alışık olduğum kaçışlar sürdü. Tek başıma burada ne işim olduğunu anlamaya çalışan birkaç maymun , ağaçta güvende olduklarını düşünerek beni izliyordu. Kendi sonuma doğru yürüyüşüm ben bayılana dek sürdü. Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu. Türümün zalimliğinden henüz haberdar olmamış bir ceylan yavrusu tarafından uyandırılmışım. Minik burnuyla beni dürtüklüyor, etrafımda dolaşiyor ve meraklı gözlerle beni inceliyordu. Kalkmaya çalışmadım, günlerdir yaşadığım açlık beni çok güçsüz bırakmıştı. Henüz birkaç aylık olduğu belli yavru , yanıma kıvrılıp beklemeye başladı. Ne kadar garip bir tabloydu. Ormanın en yırtıcı hayvanının yanına kendi ayakları ile gelmiş bir ceylan yavrusu...

Başkası olsa bunu açlıktan ölmemek için bir armağan olarak görebilirdi. Ama doğrularımı çiğnemeye hiç niyetim yoktu. Bunca zaman onlar için savaş vermişken , kendim için zafere ulaşmaya bu kadar yaklaşmışken , bencil yeme alışkanlıklarına geri dönemezdim.

Annelik duygusu, yabanın vahşiliğinden daha kuvvetlidir. Bize doğru artarak yaklaşmakta olan çalı seslerinin kaynağı bir anneydi. Yavrusunun tehlikede olduğunu düşünerek , her hayvanın kaçacak delik aradığı canavarın üzerine doğru koşuyordu. Yanımıza geldiğinde bir an duraksadı. Derime yapışmış boş mideme rağmen yavrusuna neden zarar vermemiş olduğumu anlamaya çalışıyordu. Bunun orman kanunlarında hiçbir cevabı yoktu. Uzun süre başımda dikildikten sonra yavrusunu yanına alarak yeşilin arasında kayboldu. Çok zaman geçmemişti ki anne ceylan, yavrusuna zarar vermediğim için teşekkür etmek istemiş olacak ki ağzında bir dolu otları çıkageldi ve tekrar yeşilin içinde kayboldu. Adının sonradan yonca olduğunu öğrendiğim bu ot, bana şans getirdi ve karnım aylardır ilk kez doydu. O günden sonra en sevdiğim yiyecek halini aldı. Babam ve kardeşlerim birkaç gün sonra geri döndü. Onlardan gizli geçirdiğim öğünler DNA zincirimdeki zalimliği temizliyordu. Artık kendimi mağaraya kapatmıyor , ben de kardeşlerim ile beraber güneşten faydalanıyordum. Yine yorgunluğumdan tam anlamıyla kurtulamıyordum ama eskiye göre çok daha iyi hissediyordum. Yeni lezzetleri keşfetmek ve sürümden uzakta gizlice beslenmek için yabanın derinliklerine daldığım birgün , kıpkırmızı parlak meyvelerinin yerlere sarktığı, iştah açıcı bir ağaçla karşılaştım. Ağacın üzeri üzüm benzeri meyvelerle kaplıydı. Kırmızı meyvelerin her birinde gözü andıran siyah birer nokta vardı. Tadının muhteşem olacağını düşünüyordum. Bugün şanslı günümdü. Pençelerim ve kuyruğum yardımıyla ağaca vura vura daldaki lezzet toplarını yere düşürmeye başladım. Karnım fazlasıyla açtı. Ağacın etrafı kıpkırmızı kadife bir örtü halini almıştı. Kendimi yatağa bırakır gibi bırakıp meyveden yemeye başladım. Değişik bir tadı vardı. Alışık olmadığım bir lezzetti. Zaten damak tadımın yeni beslenmeme alışması için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü çocukluğumdan beri alıştığım o lanet taze et tadının damağımdan silinmesi kolay değildi. Meyveleri yedikçe biraz daha alıştım ve güzel gelmeye başladı. Karnımı iyice doyurdum. Aç kaldığım günlere bir daha dönmemeyi diledim. Ormanın bütünlüğü ve huzurunu vahşiliğim ile bozmadığım için mutluydum. Sonra mağarama gidip iyi bir uyku çekmek için yola koyuldum. Bölgemize varır varmaz tarif edemeyeceğim kadar şiddetli bir bulantı hissiyle kusmaya başladım. Ardından korkunç kuvvetli bir mide ağrısı başladı. Annem ve kardeşlerim bana ne olduğunu anlamaya çalışıyor ama onlara yabancı gelen bu durumda yardım etmek ellerinden gelmiyordu. Yalnızca yanımda durup kürkümü temizliyorlar acıyan gözlerle bakıyorlardı. Bense sürekli kusuyordum. Sonra annem yerde bıraktığım birikintiyi kokladı. Derin düşünceler eşliğinde ormana daldı. Ne kadar zaman sonra geldi bilmiyorum ama geldiğinde sırrımı ele verdiğimi düşündüm çünkü ağzında üstü kırmızı meyvelerle kaplı bir ağaç dalı taşıyordu. Midende bunların ne işi var diye hesap sormasına kusarak yanıt verdim.

-Anlamıştım, diğer çocuklarımdan farklı olduğunu görebiliyordum ama bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Seni uyarmıştım, kendine bunu nasıl yaparsın? Zavallı otçul hayvanlar gibi besleniyorsun. Bizim yemeğimiz ettir. Ataların en aç zamanlarında bile böyle aciz beslenmedi. Kendini öldüreceksin. Et yiyip beslenmelisin. Güçlenmelisin. Kardeşlerin avdan yeni döndü. Taze ceylan etiyle beslen.

Annemin emriyle kardeşim avı mağaraya taşıdı ve sürükleyerek başucuma getirdi. Zavallı hayvan boğazından derin bir yara almış ve belli ki hemen can vermişti. Kana bulanmış yüzünde, bana bakan gözlerini tanıdığımda daha fazla kusmaya başladım. Titreyen gövdemin altında , leopar olduğu için kendinden utanan bir benlik taşıyordum. Açlıktan ölmek üzereyken , yavrusuna dokunmadığım için bana yonca taşıyan o cesur anne ceylan , hayatımı kurtaran o minnet dolu orman dostum şuan karşımda cansız şekilde yatıyordu. Kim bilir belki yavrusunu zalim sürümden korumaya çalışırken can vermişti. Günlerce hasta yattım. Yanıma getirilen hiçbir ete dokunmadım. En sonunda kardeşlerimden biri bana yenebilir yeşillikler getirdi. Ailem de ölmemi göze alamadığı için sorun çıkarmadı. Yavaş yavaş eski gücüme kavuştum. Bu sırada yediğim meyveye yengeç gözü dendiğini duydum. Artık ayağa kalkabilir duruma geldiğimde annem karşıma dikildi ve iyice gücümü topladıktan sonra buradan gitmem

gerektiğini söyledi. Bu durum duyulursa sürümüzün adı alaya alınır, orman bize saygı göstermezdi. En ufak av hayvanları bile halimize gülerdi. Kendimize çok uzakta yeni bir bölge bulmak zorunda kalırdık. Bu verimli ve sulak araziye terk etmek meçhule gitmekti. Tüm korkaklığıma rağmen onun yavrusuydum. Bana gidecek yeri bulmuştu. Orada iyileşebilecek ve sağlığıma kavuşunca tekrar yanlarına dönebilecek, onların zalim avlarında bende dört ayak koşabilecektim. O yer burası. Bu hastaneye beni yatıran annem. Yaratılışıma uygun gördüğü şekle geri dönmemi umut ediyor. Ben ise ormanı nasıl değiştirebileceğimi düşünüyorum.

Uyumayı sürdüren Bay Koala birdenbire uyandı ve söze karıştı:

-Kendine inanmaya devam et. Bence her şeyi değiştirebilirsin. Burada hep beraber , kan dökülmeden oturabiliyorsak ormanda neden olmasın ?

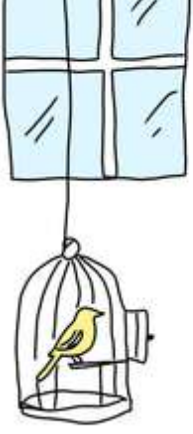
Bay Koala beni bazen şaşırtıyor. Umursamaz bir hayvan mı yoksa deneyimli bir psikolog mu ayırt etmek güç. Diğer grubun psikoloğu ile karşılaştırdınca fena sayılmaz. Diğer doktoru görmedim ama hakkında konuşulanları duyuyorum. Kabuğunun içinden saatlerce çıkmıyormuş. Muhtemelen konuşmalardan sıkılıp içerde TV izliyordur. Ben öyle yapardım. Acaba aldırdığım boynuzlarım yerine kabuk mu taktırsam ? Böylece dışarıdakiler tarafından fark edilmem. Hayatım daha sıradan geçer. Nadiren de olsa Koala’ nın bizi dinlediğinin farkındayım.

Size hastanemizden bahsetmek istiyorum. Burası kutsal sayılan yüksek bir dağın tepesinde yer alıyor. Girişte yazan kitabeye göre MÖ 5.yüzyılda yapılmış bu tarihi bina , ilk olarak buraya ibadet etmek için tırmanan canlılar için bir konukevi görevi görüyormuş. Günlerce dağ ulaşmak için uğraşanların amacı en büyük istekleri için dua etmekmiş. Konukevi olan bu yapı şimdi hastane olarak kullanılıyor. Uçan hayvanların kolaylıkla ulaştığı dağa, geri kalanlar büyük zorluklar ile geliyor, onların tek isteği iyileşmek. Geçen binlerce yıla rağmen bölgenin niteliği hala aynı sayılır. Çaresiz canlılar çare bulmak için bu yolculuğa çıkıyor. Bu kadar zor tırmanılan bir dağa bu yapı nasıl inşa edilmiş merak edenler için kitabede anlatıyor. Kısaca; balıklar yardım etmiş, çünkü büyük bir sel olmuş ve yüzyıllar boyu sular çekilmemiş, sadece dağın zirvesi suya gömülmemiş. Gök ve deniz nerdeyse bir bütün haline gelecekmiş. Deniz dibinden aldıkları kumu kuyruklarıyla zirveye taşıyan balıklar koca yüzgeçleri ile duvarları örmüş. Sular çekildiğinde ise dağın heybeti tekrar ortaya çıkmış ve burası denizden çok yüksekte bir hastane olarak kalmış. Devasa giriş kapısının üzerindeki yüzgeç resmi, yedi bin yıl geçse de balıkların hatırasını yaşıyor. Onlar sayesinde bu bina ruhsal sorunları olan bir sürü hayvanı rehabilite ediyor.

Ayı’nın horlaması kulağımı delmek üzeriydi. İkide bir uyuklayan bu hayvanın kış uykusuna yatamıyor olması garipti. Psikoloğumuz mektubunu okuması için sözü ona verdiğinde bir süre kafam rahat edecek diye seviniyordum.

-Çekirdek ailemin iki çocuğundan biriyim. Babam ve annem farklı renk kürklere sahip. Kuzeyde buzullar erimeye başladıktan sonra boz ayı olan babam yiyecek bulmak için önceden karla kaplı bölgeleri araştırmaya başlamış, o sırada kutup ayısı olan annemi görmüş. Onların görüşmesine imkansız gözüyle bakan aileleri başta yadırgamışlar ama zamanla kabul etmişler. Biz doğunca çok şaşırmışlar, çünkü daha önce bir melez ile karşılaşmamışlar ve bize aknuak lakabını takmışlar. Burnum babama benziyor ama rengim daha açık. Kardeşim ise beyaz bir kürke sahip ama bacakları kahverengi tüyler ile kaplı. İmkansız başarıları ailemden sonra böyle evlilikler devam etmiş. Annem ve babam sayesinde yalnızca post rengi yüzünden aynı türün birbirine yabancı gibi davranması sona ermiş.

Yetişkinliğime kadar kış uykusuna yatarken hiçbir sorun yaşamadım. Gürültücü kardeşimle yattığım kış uykularım bile kesintisiz ve rahat geçirdi. Kalabalığı sevmem, asosyal olduğumu söylerler. Benim sosyalleşmek gibi dertlerim yok. Kendimle mutluyum. Gençlik dönemimde kendi mağarama çıktım. Yalnız daldığım kış uykularım eskisinden daha derin ve güzeldi. Önceleri yalnızca beş ay süren uykum, yedi aya çıkmıştı. Doğa kendini yenilerken , güneş toprağa bereket saçarken , en verimli dönemde uyanıyordum. Her yıl biraz daha büyüdüm , harika avlar yakaladım, lezzetli ballar yedim. Geceleri uyudum, gündüzleri eğlendim. Sonra döngü devam etti ve gökyüzünde beyaz kar taneleri görüldü , ben de kış uykuma yattım. Aylarca uyuduğunuzda günlerce anlatma ile bitmeyecek rüyalar görürsünüz. Hepsi aklımda kalmıyordu ama genelde doğadaki halimi görüyordum. Sıradan uykuma eşlik eden sıradan rüyalardı. Bu uykuda ise farklıydı. Daha önce hiçbir yerde görmediğim canlıların yaşadığı bir kentteydim. Beni görünce çığlık atarak sağ sola kaçıyorlar ve bambaşka bir dilde konuşuyorlardı. Onlarla konuşmaya çalıştıkça anlamaz gözlerle bakıyorlardı. Oradan koşarak uzaklaştım. Her yerde onlar vardı. Hiçbir hayvan yaşamıyor muydu bu kentte diye düşünürken , evlerden birinde demir bir kafes içindeki kuşları gördüm. Onları iki ayaklı canlılar kaçırap hapsetmiş olmalıydı. Beni ele geçirseler kim bilir neler yaparlardı ? Rüyamın korkunçluğunun farkındasınız değil mi? Gözle görülen hiçbir yerde yoktuk ve evlerimizde onlar oturuyordu. Beni her gören çığlık atıyordu. Korkuyla kapısı açık evlerden birine girdim. Burada hiç kimse yoktu ve şömine ateş i ile sıcak bir salond u. Ayaklarımın altında kendi kürk üme benzer bir şey hissettim. Başımı yere indirdiğim an derim yüzülmüş şekilde, şömineye bakan donuk gözlerimle cesedim yerde yatıyordu. Bir hal ı gibi yere serilmiştim.

Üzerime hiçbir şey olmamış gibi basıp geçiyorlar mıydı? Bu kez ben çığlık atmaya başladım. Bu ev canavarlara ait olmalıydı. Derin kış uykumdan ter içinde uyandım. Kalbim dakikalarca deli gibi çarpmaya devam etti. Rüyamda gördüklerim gözlerimin önünden gitmiyordu. Kimdi o canlılar , bizim dünyamızda ne işleri vardı, hapsettikleri kuşların suçu neydi ? Cesedim boylu boyunca yerde uzanıyordu. İçimi boşaltmış yalnızca başıma dokunmamışlardı. İçi bomboş bir çuval gibi atılıy dım. Sadece bir rüya diye sakinleşmeye çalıştım. Daha iyi hissettiğimde tekrar gözlerimi kapadım. Ama uykum yalnızca sabaha kadar sürdü. Bir türlü o derin uykuya dalamadım. Uyanmama daha zaman vardı. Henüz dışarıdaki kalın kar tabakası kalkmamıştı. Eğer uyumazsam bu mevsimde yiyecek bulmak çok zor olurdu. Midem kazınmaya başlayana dek uyumaya çalıştım, hepsi kısacık sürdü, pes edip mağaramdan bembeyaz ormana doğru yola çıktığımda etrafta kimseler yoktu. Avlanmak için en zor zamanlardı. Kar ve keskin rüzgar koku almamı güçleştiriyordu, kürküm annemin kürkü gibi bembeyaz olmuştu. Aynı bir kutup ayısına benzemiştim. Yakınlardaki nehrin buz gibi sularına girdiğimde , en azından balık var diye iç geçirdim. Bir kutup ayısı olan annem , iki küçük yavrusuna balık tutmanın bütün püf noktalarını öğretmişti. Muhteşem beyazlık içinde ormanda tek başıma olmak çok hoşuma gitse de uyumam gerektiğini biliyordum. Her şeyin sebebi o korkunç rüyaydı. Bunun farkındaydım. Aklıma geldikçe irkilip etrafıma bakıyordum. Acaba rüyam gerçekleşmiş olabilir mi diye korkmaya başladım. Etrafta kimseler yoktu. En iyisi ailemin yanına gitmek ve durumu anlamaktı. Dondurucu soğukta üç saat boyunca hiç durmadan koştum. Kürküm buz tabakasıyla kaplandı. Mağaralarına girdiğimde huzurla uyuyan ailemi görünce kendimi olduğum yere bıraktım. Çok yorulmuştum ve korktuğum olmamıştı. Artık derin uykuma dönebilir miydim ? Ailemin sıcak kürklerinin arasında

kendime yer bulsam da olmuyordu. Keseli sıçanlar bile 8 ay kış uykusuna yatıyor biliyor musunuz ? Ben koskoca Ayı, bunu beceremiyorum.

Ördek, “İyi ki aramızda keçeli sıçan yok.” diye yanındakilere fısıldarken gülmeye başladım. Düşük gaga, her grup seansında yanında oturanlara sürekli bir şeyler fısıldar. Gagasını kapattığını ve anlatılanları dinlediğini hiç görmedim. Hep o konuşsun ve karşısındaki dinlesin ister, bu yüzden en sessiz kişiyi dinleyici olarak seçer. O şanslı kişi genellikle Sivrisinek’tir. Kekemeliği yüzünden konuşmakta zorlanan hayvan, seanslar boyunca Ördek’in gagasından kurtulamaz. Tam ağzını açıp konuşacakken , Ördek’in vaklamaları lafı ağzına tıkar. Bu yüzden oturduğum yere dikkat ederim ama hepsi birbirinden tuhaf bu hayvanlar arasında nereye oturduğum küçük bir farktan öteye geçmiyor. Sonuçta bir tarafımda vejetaryen bir yırtıcı, diğer tarafımda kış uykusundan mustarip dev cüsseli bir ayı var. Bay Koala , uyumaya devam ederken biz de sıradaki kişiye karar vermeye çalışıyorduk. Birkaç kişi okuyunca hepimize biraz cesaret gelmişti. Sivrisinek , Ayı’nın kulağına konmuş mektupla ilgili konuşuyordu. Biraz da o tarafa kulak verdim.

-Rü rü rüy an an ge ge ger çek te te ten ko ko kork ku ku kunç mu muş a a a ma ma ss ss sa de de ce cece bi bi bi bir rr rü rü ya.

Onları tanıdıkça mide bulantım yok denecek kadar azaldı. Artık kokular midemi bulandırmıyordu. Buradaki çeşitlilik iç açıcıydı. Hepimiz birbirimize benziyorduk, anlaşılmamış , dışlanmış, yok sayılmış bir grup hayvan. Karga, konuşmaya başladığında düşüncelerim dağıldı, nasılsa odamda düşünecek çok vaktim vardı.

-Beni tanıyorsunuz dostlarım, ama bugünün olayı bu. İşte başlıyorum. Kanatlarım özgürlüğümün simgesi. Onlarla gökyüzüne süzülür, kardeşlerim ile bulutların arasında saklambaç oynardık. Rüzgar bizi yorana kadar durmadan kanat çırpardık. Güneşe en yakın kim uçacak diye yarışırdık. Gece olup yıldızlar ortaya çıktığında daha yükseğe uçup onların yanına gitmek isterdim çünkü mücevher gibi ıslıl ıslıl parlamaları beni çok etkilerdi. Annem ve babam bize uçmayı öğretirken her zaman gece uçmayın derdi. Gözlerimiz gece görmek için uygun değildi. Farkında olmadan bir yere çarpabilir yada kaybolabilirdik. Karanlık gökyüzü yolunu kaybetmiş kuşlar için tekin değildi. Yuvada uykuya dalmadan her akşam uzun uzun gökyüzüne bakardım. Lacivert kadife üzerindeki elmas işlemeler gibi muhteşem gözüküyordu. Ailem uyuduktan sonra yuvamdan ayrılıp kısa uçuşlar yapmaya başladım. Alçaktan ve yavaş uçuyordum. Çünkü gerçekten karanlıkta görmek çok zordu ama kimsenin yapamadığını yaptığım için de çok mutluydum. Siyah rengim ile karanlıkta görünmez olmuştum. Uçuşlarım her akşam devam etti. Üstümdeki yıldızlar beni çağırıyordu. Ben de her geçen gün yıldızlara biraz daha yaklaştım. Gündüzleri uyuyordum ve kardeşlerim ile oynayamıyordum. Annem hasta mıyım merak ediyordu, ben de kendimi ele vermemek için bilmediğimi söylüyordum. Özgürlük , bu siyah gökteki yıldızların rehberliğinde önümü görmeden kanat çırpmaaktı. Yine böyle bir gecede rüzgarla dansım daha yükseğe uçma isteğiyle devam etti. O gece yıldızlar öyle ısıltılıydı ki daha fazla yaklaşmak istedim , belki kanatlarımla birine dokunabilirdim. Yükseldikçe yükseldim , rüzgar şiddetini arttırıyor , soğuk keskinleşiyordu. Karanlık daha fazla derinleşiyor , yıldızlar ise daha parlak gözüküyordu. Etrafım kadife bir örtü ile sarılmış , özgürlüğün tadı damağımda uçuyordum. Sanki koskoca evrende yalnızca ben ve yıldızlar kalmıştı. Bu his, hem korku hem heyecan hem sevinçti.

Baykuş koca gözlerini daha da açmış, soluksuz dinliyordu. Onun en büyük korkusunu bir başkası özgürlük olarak tanımlıyordu. Sevincinin kaynağı gördüğü karanlık Baykuş’un mutsuzluk sebebiydi. Karga mektubunu sürdürdü.

DEVAM EDECEK

İKİ YAKA

YAZAN: XOLİYOR SAFAROV

ÇEVİRİ: ABDÜLAZİZ RAHİM

Akşam yemeğinden sonra aynı sofra etrafında oturan aile fertleri yavaş yavaş dağılmaya başladı. Kaynana torununu kucağına aldı, güler yüzlü gelin bulaşıkları toplayıp mutfığa geçti. Saçlarına ak düşmüş, uzun boylu, göbekli; yılların yorgunluğu ve uykusuz geçen gecelerdeki okumaların sonucu olarak esmer yüzüne kırışıklıklar yerleşmiş, eti biraz gevşemiş, gözlüklerinin arkasında yorgunlukla azmin garip bir uyum içinde olduğu, bakışlarında hüznle birlikte sınıyıcı bir ifade taşıyan Mahkam Murodoviç kanepeye geçip biraz yaylandı, ardından televizyon kumandasını alarak birkaç kanalı dolaştı. Çoğunda eğlence programları vardı: tebrikler ve ilanlar, konserler, akşam dizileri...

Emekli olalı yedi-sekiz ay olmuştu. O zamandan beri fakülte dekanının ricasi ve öğrencilerinin ısrarı üzerine, bitirme sınıfı öğrencilerine haftada bir kez, sadece tek bir ders saati ders vermeye devam ediyordu. Mahkam Murodoviç televizyon kanallarında aradığı programı bulamayınca saate baktı. Sonra eşinin kucağından torununu aldı.

— Bana ver bakayım, — dedi profesör, torununu kucağına alırken yedi aylık bebeğin boncuk gibi parlayan gözlerine bakarak. Ardından iki koltuk altından tutup yukarı kaldırdı. — Hadi bakalım, hop hop...

Minik bebek, dedesinin şakalaşmasına ve havaya kaldırmasına dilini çıkarıp ağzını kocaman açarak kahkahalarla güldü.

— Dikkatli olun, — dedi eşi telaşla.

— Aa, işte... — Mahkam Murodoviç “Canım benim...” dercesine torununu sevip tombul yanağından öptü ve bebeği eşine uzattı. Ardından çalışma odasına geçti. Bugün yarınki ders için biraz hazırlık yapması gerekiyordu. Üstelik emekli olmasına rağmen boş durmuyordu. Öğrenciler için yeni ders notları hazırlıyordu... Profesörün çalışma odası küçük bir kütüphaneyi andırıyordu. Odanın bir yanındaki kitaplıkta bilimsel ve edebî kitaplar, ders kitapları ayrı ayrı dizilmişti. Yan taraftaki raflarda ise çeşitli bilimsel çalışmalar ve tezler üst üste yığılmıştı. Dolabın üstünde, sivri sakallı, buğday tenli, başında siyah kürk kalpak bulunan yaşlı bir adamla, beyaz çarşafımsı başörtüsüyle mahcup ve yumuşak bakışlı yaşlı bir kadının portresi duruyordu. Bunlar profesörün anne ve babasıydı. “L” şeklinde yerleştirilmiş dolapların köşesinde büyük bir çalışma masası vardı. Masanın üzerinde kâğıtlar yığılmış olmasına rağmen kendine özgü bir düzen ve tertip hissediliyordu. Masanın kenarında lambası kapalı bir masa lambası, ortasında ise bilgisayar bulunuyordu. Kapiya yakın tarafta bir kanep, karşısındaki alçak sehpa da ise süreli yayınlar dağınık hâlde duruyordu.

Mahkam Murodoviç masaya oturmadan önce bir süre düşündü, sonra raftan üç dört kitap çekip aldı. Lambayı yaktı, sandalyeye oturdu ve uzun zamandır bitiremediği işi — ders notlarını — hazırlamaya başladı.

Uzun süre çalıştı. Bazı kitapları defalarca okudu, bir başkasından alıntılar yaparak notlar çıkardı. yaşlı bir adamla, beyaz çarşafımsı başörtüsüyle mahcup ve yumuşak bakışlı yaşlı

bir kadının portresi duruyordu. Bunlar profesörün anne ve babasıydı. “L” şeklinde yerleştirilmiş dolapların köşesinde büyük bir çalışma masası vardı. Masanın üzerinde kâğıtlar yığılmış olmasına rağmen kendine özgü bir düzen ve tertip hissediliyordu. Masanın kenarında lambası kapalı bir masa lambası, ortasında ise bilgisayar bulunuyordu. Kapiya yakın tarafta bir kanep, karşısındaki alçak sehpa da ise süreli yayınlar dağınık hâlde duruyordu.

Mahkam Murodoviç masaya oturmadan önce bir süre düşündü, sonra raftan üç dört kitap çekip aldı. Lambayı yaktı, sandalyeye oturdu ve uzun zamandır bitiremediği işi — ders notlarını — hazırlamaya başladı.

Uzun süre çalıştı. Bazı kitapları defalarca okudu, bir başkasından alıntılar yaparak notlar çıkardı.

Aradan iki saat kadar geçmişti ki, odaya küçük yapılı, başına çiçekli bir çarşaf bağlamış, yuvarlak yüzlü, mahcup duruşlu Mehriğöl hanım girdi. Eşine kısa bir bakış attı ve kahve fincanını masanın üzerine bıraktı.

— size kahve getirdim.

Profesör kâğıttan başını kaldırıp eşinin şefkat dolu gözlerine baktı. Sonra fincanı alıp sıcak kahveden bir yudum aldı. Gözlerini kapatıp keyif aldı.

— Umidcan geldi mi? — dedi ansızın.

— Hayır, henüz değil, — diye başını salladı Mehriğöl hanım. — Onu bilirsin ya?

Profesör derin bir iç çekti ve dedi ki:

— Nedense ondan hep endişe ediyorum. Sanki bizden giderek uzaklaşıyormuş gibi geliyor...

— Neden böyle söylüyorsunuz? — Mehriğöl hanım şaşkınlıkla eşine baktı.

— Bir şey mi oldu yoksa?

— Hayır, — diye başını salladı profesör.

— O hâlde neden böyle diyorsunuz? İşi yolunda, sağlığı yerinde, gelin de koşturup hizmetimizi görüyorken...

— Öyle ya... Ama söyle bakalım, Umidcan'ı en son ne zaman gördün?

— İki gün oldu.

— İşte. — Mahkam Murodoviç düşüncelerinin dağıldığını fark etti, masanın etrafından dolaşıp divana, eşinin yanına oturdu. — Fark ediyor musun, her işi yolunda olsa da ikimizden uzaklaşıyor...

— Hadi ama, — dedi Mehriğöl hanım kendini geriye bırakarak. — Bu da laf mı? Adamın işi var. Sabah erken çıkıyor, geç geliyor işte...

— Ben de “boş boş dolaşıyor” demiyorum ki.

— Umidcan'ın müdür yardımcısı olmasından mı endişe ediyorsunuz acaba?

— Mehriğöl hanım eşine sinayıcı bir bakış attı.

— Hayır. Allah yolunu açık etsin! Bunu kendi emeğiyle kazandı, keyfini sürsün. Ama geç gelip erken çıksa bile bir an olsun yanımıza uğrayıp “Baba, geldim” ya da “Baba, gidiyorum” dese dünya gülistan olur.

Mehriğöl Hanım eşinin sözlerini tam kavrayamamıştı ama gerçekten de oğlunun gecenin bir yarısında gelip doğruca kendi odasına çekilmesi, bazen sabah kahvaltı yapmadan “İşe geç kalıyorum” deyip aceleyle çıkması, tatil günlerinde çocuğunu kucağına alıp avluda dolaşması, bazen oğlunu arabasına bindirip bir yerlere götürüp gelmesi, anne babasının yanında oturup rahatça dertleşmek yerine hep kendi hâlinde olması, gerçekten de insanı kaygılandırıyordu. Oğlunun bu hâlleri, sanki onları birbirlerinden yavaş yavaş uzaklaştırıyormuş gibi geliyordu.

— Haklısınız, — dedi biraz düşündükten sonra. — Son zamanlarda keyfi yerindeyse ya da erken gelirse yanımıza uğruyor, yoksa uğramıyor. Sabahları da “Anne, ben çıkıyorum” deyip aceleyle gidiyor. Ardından “Hey, çayını içmeyecek misin?” diye seslenip kalıyorum. Böyle olmamalıydı baba.

— Evet... — diye başını salladı profesör. — Benim endişem de bu zaten.

İnsan bu tür davranışlara alışırsa kötü. Ondan korkuyorum. Yoksa Allah'a şükür, oğlumun işi gücü yolunda. Akli başında. Ama bak, bir yıldır evdeki ilişki değişiyor. Ev bir misafirhane değil ki, istediğin zaman gelip istediğin zaman çıkıp gidesin. Ondan para istemiyorum, sadece biraz ilgi bekliyorum. Kız çocukları ise başka... İnsan yaşlandıkça huysuzlaşıyormuş. O, oğlunu ne kadar seviyorsa, ben de onu o kadar seviyorum.

— Benden söz etmiyor musunuz? — dedi Mehriğöl hanım, kocasının maksadını artık anlayarak ve söze tutunarak. — Sofranın etrafında oturduğumuzda ikimizin arasında kalıp eşinin hemen yanına gelmesi, yetmezmiş gibi oğlunu kucağına alıp oturması... yanlış anlamayın ama bazen kıskançlığım da tutuyor. Sanki çocuğumu kıskanıyormuşum gibi oluyor.

— Evet, insanın gönlünden başka nesi var ki? — dedi Mahkam Murodoviç kahvesinden bir yudum alıp başını geriye yaslayarak. — Annesi, oğlun gelirse söyle; otuzuna girmiş olsa bile bizim için hâlâ çocuk. Merak ettiğimizi, özleyip beklediğimizi unutmasın. Yoksa biliyorsun, yarı geceye kadar uyumadan çalışıp duruyorum. Bir anlığına girip “Baba, geldim” demek zor değil.

— Peki, söylerim, — dedi Mehriğül hanım; kocasının hâlâ çalışmak niyetinde olduğunu anlayarak yavaşça ayağa kalktı ve boşalan fincanı eline aldı. — Bir kahve daha yapayım mı?

— Yok, teşekkür ederim, — dedi profesör divandan kalkıp çalışma masasının olduğu tarafa yönelerek. — Ümidcan gelirse, yanıma girsin.

— Peki, — dedi Mehriğül hanım; nasıl sessizce içeri girmişse, aynı sessizlikle kapıdan çıkıp gitti.

Mahkam Murodoviç çalışma odasında yalnız kaldı. Hazırlamakta olduğu ders notlarına devam etmek istiyordu ama düşünceleri istemsizce başka yerlere kaydı. Gözlerinin önüne, art arda iki evladını kaybettikten sonra dünyaya gelen can parçası Ümidcan geldi. Sonra onun yetişmesi için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadığını, onu yetkin bir evlat olarak büyüttüğünü, okuttuğunu, iyi bir işe yerleştirdiğini; bugün oğlunun iş yerinde saygınlık kazanıp müdür yardımcısı olmasından duyduğu sevinci düşündü. Ama yine de onun tavırlarından biraz incinmiş gibiydi. İşte o anda gözlerinin önüne merhum babasıyla annesi geldi. ... Mahkam uzak bir vilayetten gelip okuduğu için eve ayda bir ya da iki ayda bir dönerdi. Eve her gelişinde anne babasını ya evin önünde ya da sokağın başında görürdü.

— Gel, yavrum, gel, — derdi anacığı, omzuna doğru uzanarak. Babası ise: — Para önemli değil, buluruz; ama böyle iki ayda bir gelip kaybolma, — derdi içli bir sitemle.

Mahkam köye ne zaman gelse, anne babası onun yanlarında oturmasını, derslerinden ve yeniliklerden söz etmesini isterdi. Ama gelişini duyan sınıf arkadaşları evi basar, sabaha kadar sohbet edip gülüşür ya da onu alıp misafirliğe götürürlerdi...

Böyle zamanlarda kararsız kalırdı. Gitmese, mahalleli, aynı sokakta büyüdüğü sınıf arkadaşları kırılırdı; gitse, anne babası onu bekliyordu, özlemişlerdi. Ama genç gönlü arkadaş meclisine daha çok meylederdi.

— Haydi git o zaman, — derdi babası sivri sakalını sıvazlayarak. — Ama geç kalma. Annenle ben bekleriz...

Nerede! Böyle zamanlarda ancak şafağa yakın eve döner, öğleye kadar uyur, sonra tekrar dönmek için hazırlanır; anne babasıyla öğle yemeğini yiyip Taşkent yolunu tutardı.

— Peki, yolun açık olsun oğlum, — derdi yüzüne doyamamış annesi yumuşak bir sesle. — Kendine dikkat et, aç kalma. İyi oku.

— Peki, sağlıcakla kal, — derdi babası gururla dolu bir sesle. — Köyden bir çocuk gelir de uğrarsa, bir iki haftada ona da biraz para verip gönderirim. Yeter ki sağ salim ol!

O zamanlar anne babasının onun yüzüne doyamadığını, bu yüzden ay sonları yaklaşınca rüyalarına girip, geldiğinde evin arkasında ya da yol kenarında oturup otobüs beklediklerini Mahkam çok sonra fark etti. Ancak bir bilim insanı olup, tek oğlu Ümidcan Moskova'ya mesleki gelişim için gittiğinde bunu derinden hissetti. Oğlunun gidişi bir ay değil, bir yıl gibi geldi. İşte o an, on dokuz yaşından beri şehirde yaşadığını, bu yıllar boyunca anne babasını ne kadar incittiğini, onları sevgisine ve yüzüne hasret bıraktığını anladı. Meğer hâlâ ne kadar sabırlılarmış... İşte şimdi, oğlunun işten dönüp sağ salim geldiğini haber vermemesi, sabah da erkenden çıkıp gitmesi yüzünden içi içini yiyordu. On metre ötede, avlunun öte yanında yaşayan oğlundan bile endişe ediyordu. Eskiden işle oyalanırken buna pek aldırmamıştı. Emekli olup evde oturunca yalnızlaştığını hissetti. O zaman bir şeye hayret etti: Hiçbir yerde çalışmayan, sadece kolhoz işiyle geçinen anne babası onu tamamen şehre, yüzlerce kilometre uzağa gönderip nasıl yaşamışlardı?!

İnsanoğlu ne tuhaf... Babası onun evine geldiğinde bile fazla kalamazdı; buraya gelir gelmez kendi evini, köyde kalan çocuklarını merak etmeye başladılar. Demek ki insanın bir tek gönlü varmış ve o gönlün sultanları da evlatlarmış... Rahmetli babası can verirken bile canı gözünde görünmeden onları beklemişti. Taşkent'ten yetişmek uzun bir yoldu. O zaman evden haber gelince Mahkam babasının köyüne uçarcasına gittiğinde baba evi insanlarla, akraba eşle doluydu. Evin baş köşesinde, çocukları etrafında, babası can çekişerek yatıyordu...

— Baba, Mahkam ağabeyim geldi, — dedi küçük kardeşi.

O anda babası gözlerini hafifçe aralayıp ona solgun bir bakış attı. Elini oğluna uzattı.

— Geldin mi, yavrum... — dedi kısık ve hırıltılı bir sesle.

— Evet baba, geldim... — diye titredi. — Sana ne oldu baba? Neden böyle uzanıyorsun?

Cevap vermek yerine babasının eli onun avucundan kayıp düştü. İşte o an Mahkam hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Oğlu ve kızı büyüyene kadar da babasının neden o gün onu aceleyle çağırdığını, tek kelime etmeden elini tutar halde can verdiğini anlayamadı. Anladığında ise çok geçti; bu zamana gelindiğinde annesi de aynı şekilde hayata veda etmişti...

Yıllar boyu düşünüp taşındıktan sonra anne babasının bu şekilde vefat edişinin, ebeveynlerin daima evlatları için endişelenip onları özlemesinin, evlat yüzünün ne kadar tatlı olduğunun bir göstergesi olduğunu kavradı. O zaman anne babasının birlikte çekilmiş son fotoğrafından beş portre yaptırdı; kardeşlerine birer tane verdi. Bugün o fotoğraflar her birinin salonunun baş köşesinde asılı duruyor. Mahkam Murodoviç'in fotoğrafı ise çalışma odasında.

Profesör arkasını dönüp başucunda asılı duran fotoğrafa baktı; farkında olmadan dudakları titredi, yüreği yumuşadı.

— Babacığım, anneciğim... — dedi fotoğrafa bakarak. — Sizin kıymetinizi şimdi, baba olunca anlıyorum. Sizi ne kadar özletmiş olduğumu, neden geceleri uyumadan beklediğinizi ancak şimdi idrak ediyorum...

O anda Mahkam Murodoviç'in boğazına acı bir şey düğümlenmiş gibi oldu. Dudakları titredi, gözlerine istemsizce yaş doldu. Şimdi oğlu ya da eşi içeri girerse, ağladığını görmesinler diye güçlükle yerinden kalktı; masanın etrafından dolaşp kanepeye geçti. Başını kanepeye yaslayarak gözlerini yumdu. Tam o sırada koridordan ayak sesleri duyuldu, çok geçmeden kapı açıldı ve eşikte oğlu Ümidcan belirdi.

— Selamün aleyküm, baba.

— Aleyküm selam. Gel, — dedi Mahkam Murodoviç, yanını işaret ederek.

Çekingeng adımlarla gelip oturan oğlunun omzuna elini koydu. — İşten geç gelsen bile şöyle bir uğrayıp geç, oğlum...

Ümidcan'ın tüyleri diken diken oldu.

— Sizi uyumuş sanıyorum da, vakitsiz rahatsız etmeyeyim diyorum... — dedi başını suçlu bir ifadeyle eğerek.

— Uyku ne gezer? Ya çalışıyorumdur ya da annenle sohbet ediyorumdur.

Sen de artık baba oldun. Neden böyle söylediğimi zamanı gelince anlayacaksın...

— Annem söyledi... — dedi Ümidcan, babasına bakmaya cesaret edemeyip gözlerini kaçırarak.

— Yemek yedin mi?

— Evet, — diye başını salladı oğlu.

— İyi, — dedi profesör ve oğlunu baştan ayağa süzdü. Bayağı olgunlaşmış, değişmişti. İşini biliyordu ama bir kusuru vardı: gelip gittiğini anne babası fark etmiyordu. Mahkam Murodoviç yeri gelince oğlunu azarlamak da istedi ama dili varmadı. Maksudını tek cümleyle ifade etti:

— Ümidcan, bizimle oturup yemek yemeye vaktin olmasa bile, işe giderken ya da döndüğünde şöyle bir uğrayıp “gidiyorum”, “geldim” desen çok iyi olurdu.

Bu sözler Ümidcan'ın yüreğini mengeneyle sıkılmış gibi yaptı. Babasının omzunda duran eli yalnız omzunu değil, bütün bedenini yakmış gibiydi. Ne diyeceğini bilemeden sustu.

— Hadi, şimdi gidebilirsin, — dedi baba, oğlunu daha fazla mahcup etmek istemeyerek.

Ümidcan bir süre daha sessiz kaldı, sonra yavaşça ayağa kalktı. Kapı kolunu tutarken arkasını dönüp dedi:

— İyi dinlenin, baba.

— Sağ ol, siz de, — dedi Mahkam Murodoviç ve derin bir nefes aldı. Sanki omuzlarından bir dağ kalkmıştı. Kalkıp neşeyle biraz daha çalışmak istedi ama olmadı; yine düşünceler üşüştü. Bunun üzerine sessizce yatak odasına geçti. Eşi hâlâ uyanıktı, kocasının hâlini görünce sevindi.

— Yanına girdi mi? — dedi huzurlu bir sesle.

— Evet, — diye başını salladı profesör. — Her şey yolunda...

Ertesi gün her zamanki gibi seher vakti kalktı. O gün üniversiteye gideceği için iş programını gözden geçirdi, sonra kahvaltıya geçti. Sofrada oğlunu da görünce sevindi. Birlikte kahvaltı yaptılar. Ardından işe gitmek üzere avluya çıktığında bir de ne görsün: Ümidcan arabasını hazırlıyordu.

— Baba, bugün dersiniz var değil mi? Bin, ben götüreyim.

Mahkam Murodoviç avlunun ortasında durakladı.

— Yok yok, — dedi elini sallayarak. — Sen yine geç kalma. Ben her zamanki gibi yavaş yavaş yürüyerek giderim.

— Geç kalmam. “Babamı işine bırakıyorum” derim, kimse bir şey diyemez.

Hadi gelin...

Mahkam Murodoviç bir oğluna, bir de kapı önünde gülümseyerek duran eşine baktı. Sonra yavaşça arabaya bindi. Oğlunun yanına otururken derin bir nefes aldı. Bu, profesörün sevincinin ve iç huzurunun işaretiydi.

Fakültenin önünde arabadan inerken oğluna:

— Sağ ol, Allah bereketini versin, — dedi. Ardından ekledi: — Dönüşte yine kendim yürürüm. Sen işten geri kalıp koşturma...

Ümidcan’ın yine tüyleri ürperdi, bedeni ısındı. O ana kadar pek önem vermediği bir düşünceyle, üniversitenin merdivenlerinden ağır ağır yukarı çıkan babasının ardından bakakaldı. Ancak henüz babasının gönlünden geçen duyguları tam olarak kavrayamamıştı. Bunu hissedebilmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Çünkü onun oğlu henüz yedi aylıktı...

İKİ ADANIN GÖLGESİNDE

YAZAN: GİZEM YENİKLER

Denizin ortasında yükselen kireç badanalı taş binalar, begonvillerle örtülü dar sokaklar ve ufukta birbirini süzerek yükselen iki komşu ada: Kos ve Leros. Bir yanda Ege'nin berrak turkuaz suları ve meltemin getirdiği tuzlu kekik kokusu, diğer yanda üzerine basılan her bir taşın tarihten aldığı ağır bir hüzün.

Güneş, Kos Limanı'nın üzerindeki palmiyelerin ardında kızıla çalarken, deniz fenerinin cılız ışığı dalgaların yüzeyinde titriyordu. Sahil boyunca uzanan eski Osmanlı kale surlarının gölgesi, limana yanaşan ahşap balıkçı teknelerinin üzerine bir pelerin gibi serilmişti. Rüzgar, çarşı içindeki küçük tavalardan yükselen buzlu uzo ve kızarmış ahtapot kokularını dar sokaklara fısıldıyor, akşamüstünün serinliğiyle birleştirip تنها köşelere taşıyordu. Fakat bu büyüleyici atmosferin tam ortasında, deniz kabuklarıyla süslü dar bir ara sokakta gizlenen Rıza için dünya yalnızca kaçınılması gereken adımlardan ibaretti.

Rıza, haftalardır Kos'un arka sokaklarındaki metruk bir zeytinyağı imalathanesinde saklanıyordu. Ellerindeki nasırlar, alnındaki derin çizgiler ve çökük yanakları; adanın huzurlu tatil havasıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Oysa buraya bir katil, bir terörist, uluslararası bir suçlu olarak aranarak gelmemiştir. Birkaç ay önce Atina'da gerçekleşen ve bölgeyi sarsan kanlı bir liman saldırısının tek şüphelisi olarak adı manşetlere çekilmiş, kimliği internete sızdırılmış ve üzerine atılan bu ağır iftira yüzünden bir gecede bir firariye dönüşmüştü. O gün limanda yalnızca bir yükleme ustası olarak çalışıyordu. Tesadüfen yanlış saatte, yanlış konteynerin yanında bulunmuş; asıl failer geride kusursuz bir kurgu bırakıp kaybolurken, bütün oklar Rıza'yı göstermişti.

Adalet mekanizmasının kör dişlileri arasında ezileceğini anladığı an kaçmıştı. Önce Atina'nın kalabalık ara sokaklarında izini kaybettirmiş, ardından gecenin karanlığında saklandığı bir kargo teknesiyle Kos'a geçmişti. Ancak polis çemberi daralıyordu. Limandaki devriyelerin ve sivil ekiplerin artmasıyla birlikte Kos artık güvenli değildi. Onu koruyacak tek bir yer kalmıştı: Tam karşıda, saatler sürecektir bir deniz yolculuğu mesafesindeki Leros Adası.

Leros, Kos'un cıvı cıvı turistik neşesinden uzakta, dik kayalıkları, çam ormanlarıyla kaplı derin koyları ve tarihin ağır yükünü taşıyan eski akıl hastanesi ile askeri kıışlalarıyla bilinen, daha تنها, daha içe dönük bir adaydı. Saklanmak ve izini kaybettirmek için bundan daha elverişli bir sığınak olamazdı.

Rıza, gece yarısına doğru adanın batısındaki kayalık bir koyda kendisini bekleyen ufak bir takoz tekneye ulaştı. Teknenin sahibi, yüzü rüzgardan derileşmiş ihtiyar bir Yunan balıkçıydı. Paranın bir kısmını peşin alan adam, Rıza'nın gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği görünce soru sormadı. Teknenin motoru hafif bir öksürükle çalıştı; Kos'un sahildeki o renkli, ışıltılı ışıkları yavaş yavaş küçülüp karanlığa gömülürken, Ege'nin hırçın dalgaları ahşap gövdeye vurmaya başladı.

Deniz, katran karasıydı. Yıldızlar, gökyüzüne saçılmış gümüş zerreleri gibi parıldıyor; pruvaya çarpan köpükler karanlık suyun üzerinde parıltılı izler bırakıyordu. Dalgaların ritmik savrulması içinde geçen üç saatin ardından, Leros'un kapkaranlık, ulu silüeti belirdi. Lakki Limanı'nın devasa koyuna girmeden önce balıkçı, Rıza'yı adanın güneyindeki ıssız bir kayalık burunda indirdi.

Rıza, ayakkabılarına kadar batan ıslak tuzlu suyla karaya çıktı. Yosun kaplı kayalara tırmanırken ciğerlerine dolan keskin çam ve deniz kokusu, ona özgürlüğün ama aynı zamanda yalnızlığın derin hissini veriyordu. Leros, gece vakti sessiz bir dev gibi uyuyordu. İtalyan mimarisinin izlerini taşıyan geniş bulvarları, terkedilmiş beton bina blokları ve denize doğru uzanan yüksek kayalıklarıyla ada, Rıza'yı kendi karanlığına çekip yuttu.

Günler Leros'un dik yamacındaki eski bir yel değirmeninin yıkıntıları arasında geçti. Rıza, adanın pazar yerinden geceleri topladığı yiyeceklerle hayatta kalıyor, gündüzleri ise dürbün niyetine kullandığı eski bir mercekle deniz trafiğini izliyordu. Fakat kaçışın ve saklanmanın

verdiği o kemirici vicdan azabı ve çaresizlik hiç bitmiyordu. Kendisi bu ıssız adada bir mahkum gibi yaşarken, asıl katil dışarıda elini kolunu sallayarak geziyordu. Kendisine atılan bu iftira silinmedikçe, dünya üzerindeki hiçbir ada ona gerçek bir yuva olamayacaktı.

Bir sabah, şafak henüz sökerekken adaya yaklaşan sahil güvenlik hücumbotlarının siren sesleri Leros'un dingin koylarında yankılandı. Rıza, kayalıkların arkasına sinip nefesini tuttu. Kalbi adeta göğüs kafesini delercesine çarpıyordu. "Beni buldular," diye düşündü. "Buraya kadarmış."

Ancak botlar Lakki Limanı'na yanaştığında, beklediği polis baskını gerçekleşmedi. Aksine, adadaki radyo vericilerinden ve limandaki hoparlörlerden parazitli sesler yükselmeye başladı. Yerel halk limana doğru koşuyordu. Rıza, merakına yenik düşerek eski değirmenden aşağı süzüldü ve limanı tepeden gören çam ağaçlarının arasına gizlendi.

Atina merkezli televizyon ve radyo kanalları adadaki her kafede açık durumdaydı. Haber spikerinin heyecanlı ve yüksek sesi rüzgarla birlikte yukarıya kadar ulaşıyordu:

"Atina liman saldırısının ardındaki asıl isim, uluslararası arama bülteniyle aranan hücre lideri ve katil, bu sabah İtalya sınırına geçmeye çalışırken yakalandı! Yapılan incelemeler ve ele geçirilen dijital materyaller, saldırının tüm detaylarını ortaya çıkardı. Olay yerinde görüldüğü için baş şüpheli olarak aranan Türk vatandaşı Rıza'nın ise olayla hiçbir ilgisinin bulunmadığı, failer tarafından hedef saptırmak amacıyla kasıtlı olarak kurgunun içine çekildiği kesinleşti..."

Rıza olduğu yerde donakaldı. Dizlerinin bağı çözüldü ve arkasındaki çam ağacının gövdesine dayanarak yere çöktü. Kulaklarında spikerin sesi yankılanıyor, Ege'den esen ılık rüzgar yüzündeki ter damlalarını kurutuyordu. Günlerdir sırtında taşıdığı tonlarca ağırlıktaki o görünmez yük, bir anda uçup gitmişti. Artık kaçması gereken bir polis, saklanması gereken bir gölge, üzerine yapışan bir terörist etiketi yoktu.

Doğan güneş, Leros Adası'nın kireç badanalı evlerini, masmavi koylarını ve tepelerindeki tarihi kaleyi altın sarısı bir ışıkla yıkıyordu. Karşıda, sislerin ardından beliren Kos Adası'nın silüeti artık bir hapishane kaçışını değil, özgürlüğün mavi sularını simgeliyordu.

Rıza ayağa kalktı. Üstündeki tozu toprağı temizledi. Gözlerini sonsuz maviliğe dikti ve haftalar sonra ilk kez, göğsünü tamamen dolduran derin bir nefes alarak limana, insanların arasına doğru yürümeye başladı.

KUSURLAR MECLİSİ

YAZAN: SİLA IŞIK

"Güzeller güzeli hanımefendi, sizi buralarda görmek bizi ne kadar mutlu etti bilemezsiniz," demişti tıknaz bir adam olan Ağgözlülük. Kafasındaki kelliği gizlemek adına bir tutam saçını yana yatırmıştı. Etrafında olanları kaçırmamak için başını sürekli çevirip duruyordu. Gömleğinin düğmeleri şişkinlikten patlayacakmış gibiydi; ceketinin bir düğmesini önüne iliklemeye çalışarak benim için eğilmişti. Fakat bu hareket ceketini zorlamış olacak ki dikişleri esnemişti. Biraz terlemiş olacak ki yüzünde boncuk boncuk terleri duruyordu. Kirli mendiliyle yüzünü kuruladıktan sonra tok bir sesle, "Ben hiç memnun değilim maalesef ki bayım," demiştim kibarlığımın son demlerine tutunarak. "Sizden çok şikayetçiyim canım—" demek üzereydim ki Ağgözlülük elini hafifçe kaldırarak, "İstirham ederim efendim... Ben sizin teveccühünüzü istemek dışında ne yapmış olabilirim?" diye sormuştu. Ağgözlülük biraz böyleydi. Kelimeleri bile sanki önünden alacaklarmış gibi insana söz hakkı vermez, sadece kendisi konuşsun isterdi. "Sadece sizden değilim... Diğerlerinden de şikayetçiyim... Hepinizle görüşmek isteyerek geldim buraya," demiştim. Ağgözlülük düşünür gibi bir ifadeye bürünerek gözlerini gözlerimden kaçırmış, "Elbette efendim... Elbette istediğiniz gibi dolaşın. Burası sizindir zaten," demişti biraz geri çekilerek. Onun bana açtığı alandan yanından geçerken, "Bana eşlik ederseniz çok sevinirim," demiştim. Gözlerime kısa bir an bakmış, ardından sanki çarpılmış gibi gözlerini benden kaçırarak aceleyle yanımda yürümeye başlamıştı. Her bir adımında nefesi tıkanıyormuş gibi boğazından hırıltılı bir ses yükselirken kilosundan dolayı sallanarak yürüyordu. "Sağlığınıza dikkat etmiyorsunuz sanırım," demiştim onu göz ucuyla süzerken. Kısa bir an bana baktıktan sonra yüzünü kirli mendiliyle tekrardan silerek, "Çok şükür sağlığım yerinde efendim," demişti.

Ağgözlülük'te sevmediğim bir diğer huy da buydu. "Efendim" aşağı "efendim" yukarı konuşur, hareketlerinin kabalığını sahte bir incelik ile örtmeye çalışırdı.

O sırada karanlık bir koridordan geçiyorduk. Koridorun duvarlarında değişik aile tablolarına benzer unutulmuş sevinçler asılıydı. Bir an gözlerim onlara iliştiği zaman, "Tutunamadılar efendim... Yavrucaklar hayatın damağında ezilip büzüldüler... Ah ne acı," diye söylenip duruyordu. Koridorun sonuna ulaşana kadar başka hiçbir söz söylenmemişti. Benim üzerime çöken dalgınlık buna izin vermiyor gibiydi. O sırada koridorun sonunda birisinin gölgesini görmüştüm. İnce, zayıf bir vücut... Gölgesi yanıma kadar uzanıyordu. Onun yanına ilerlerken içimdeki korkuyu bastırmak istiyordum. Bu gölgeyi çok iyi tanıyordum. Onun zayıf, hoş bedenini bir kuvvetmiş gibi kullanarak insanın gözünü boyamaya çalışırdı.

Ben yanına yürürken gölge hızlanmış ve oradan oraya zarif bir şekilde yansıyarak ruhuma işlemeye çalışır bir vaziyetteydi fakat en sonunda dayanamayarak durmuştu. Kendisine "Bu numaranızın bana sökmeyeceğini bilmeniz gerekirdi," demiştim. Sesim yankılanarak onun yanına gitmiş ve kolundan tutarak benim karşıma getirmişti.

"Ah... Siz miydiniz? En son görüştüğümüzden bu yana ne kadar zaman geçti böyle?" Yüzündeki siyah maskesini düzeltirken soğuk bir bakışla beni süzmüştü. "Çok değişmişsiniz madam..." demişti üstten bir perdeyle. Ardından pelerinini bir eliyle tutarak çevremde bir tur dönmüştü. Yakınındaki o soğuk ve boğucu havayı hissetsem de karşısında dik bir şekilde durmuştum. Biraz yanıma yaklaşarak kendisi ve benim aramdaki o uçurumu duruşuyla belli etmişti. Eli sakallarına gitmiş, hafifçe kaşımıştı. "İtiraf etmem gerekiyor ki oldukça güzelleşmişsiniz. Zarif bir çiçek gibi filizlenmişsiniz madam. Gerçi bu... Biraz benim sayemdedir diye umuyorum. İçinizdeki yerim malumunuz. Size bir bahçe sunmakla kalmıyor, sizin bahçenizin değerini ben belirliyorum," demişti kibirli kibirli. Ona kısa bir kahkaha atmıştım. "Siz de hiç değişmemişsiniz bayım... Hâlâ aynı kibir..." ismine atıfta bulunarak konuşuyordum ki arkasından gelen bir diğer gölgeyi fark etmemle duraklamıştım.

Arkasından beliren gölge de oldukça kasvetliydi. Duvarlar bu küçük ruhlara sanki dev aynası oluyor gibiydi. Kibir'in kahve gözlerine baktıktan sonra gözlerimi onun keskin yüzünden ayırmış ve arkasındaki gölgeye elimi sallamıştım. O sırada Hırs bir hışımla aramıza girerek beni umursamadan, "Senin sayende mi?" demişti Kibir'e. Ağgözlülük yağlı elleriyle beni kenara çekerek, "Aman efendim... Aralarında kaynamanızı istemem doğrusu," demişti. Kolumu onun yağlı elinden kurtarıırken uyarıcı bir tonda yan bir bakış atmıştım.

Yanımıza gelen Hırs saman alevi gibi patlayan birisiydi. Küçüktü ama oldukça çevikti. Küçüklüğü sayesinde oradan oraya hızlıca koşuyor, her şeye yetişebileceğini yahut her şeyde kendisinin en iyi olabileceğini sanıyordu. Saçları dağılmış, gözleri hafifçe çökkündü. Teni solgun, beyaz bir mermer gibiydi. Dikkatli bakarsanız derisinin altındaki mor damarları bile görebilirdiniz. Oldukça cesurdu; bu haddinden fazla olan cesurluğu aklını kullanamamaktan geliyordu. Aslında oldukça kurnazdı Hırs. Zekiydi fakat bir sınırı yoktu. Onun için her yol mübahtı. Kaybetmekten korkmuyordu, çünkü kaybetmeyi hiçbir zaman öğrenememişti. Belki de her şeyin mağdurunun kendisi olduğunu düşünmesinden kaynaklanıyordu bu. O, Yusuf gibi kardeşleri tarafından kuyuya atıldığını sanıyordu. Lakin bilmediği tek şey şuydu ki; onu bu kuyuya atan kendi elleriydi. O, ışık olmakla yetinmez, güneş olmak isterdi. Buradan bakınca, sanki hepsi biraz aynı gibiydi.

Açgözlülük gibi değildi Hırs belki. Kibir zaten kendisini güneş sayar geçerdi. Açgözlülük güneşin sadece kendisine ait olmasını, kendisini aydınlatmasını isterdi. Fakat Hırs öyle değildi. O, güneşin kendisi olup hükmetmeyi uygun bulurdu. İşin özü, hepsi bir şeyleri farklı arzuları. Bu yüzden kardeşliklerini su altından yürütürlerdi.

"Ben olmasaydım asıl buradaki tek bir çiçek hayat bulamazdı. Hanımımız çiçek açıp filizlenemezdi. Ona hayatı ben verdiğim gibi sana da hayatı ben vermiş oluyorum, anlıyor musun?" demişti Hırs, Kibir'in havasını soluyarak. Onları durdurmak adına, "Karşınızda kimin olduğunu unuttunuz galiba beyler!" diyerek ellerimi çırpıyordum. "Çabuk! Çabuk ayrılın bakalım. Ben buraya sizin tartışmanızı değil, önemli bir mesele için geldim," diyerek tam karşılarında durmuştum. Açgözlülük beni takip ederek arkamda durmuş ve olayları izlemeye devam etmişti.

Hırs birdenbire kibarlaşarak önümde saygıyla eğilmiş ve her şeyi yapabilecek bir adamın çevikliğiyle elimi tutup öpmüştü. "Kusurumuza bakmayın efendim. Bilirsiniz, sizin için en çok çalışan kişi olarak sabır kalmıyor insanda... Yorgunluk da çabası ama hiç şikayetçi değilim doğrusu. Bağışlayın bizi," demiş ve elimi bırakarak bana bakmıştı. Gözlerindeki ateşin yansıması beni yakmasın diye ona bakmadan, Pekâlâ... Pekâlâ... Diğer arkadaşlarınız neredeler, bana onu söyleyin," demiştim sert bir sesle. Kibir biraz geride kalarak gözlerini benden ayırmıyordu. Hırs da onun yanına ulaşarak durmuş ve sözü almıştı. "Ben sizi götürürüm efendim," demişti bilmiş bir edayla. "İyi o halde, sizler de benimle geliyorsunuz," demiştim Kibir ve Açgözlülük'e bakarak.

Açgözlülük bir şey diyecek olsa da ses etmemişi. Kibir üstten bir bakışla, "Benim daha önemli işlerim var madam," demişti. "Ben buradayken hiçbir işiniz önemli olamaz bayım," demiştim aynı soğuk bakışı kendisine sunarak. Israr etmemişi. Hepimiz birlikte koridorda ilerlemeye devam etmiştik. Kibir bizden önde ilerlemiş, yolu gösterecek olan Hırs'ı bile geçmişti. Açgözlülük yine aynı şekilde yavaş adımlarla arkamdan geliyordu. Bana yetişmeye çalışıyor fakat nefeslerinin çalınmasından korkuyor gibi hırıltılı bir nefes bırakıyordu.

Bu karanlık koridordan çıkmış ve bir odanın önüne doğru ilerlemiştik. Kapının önünde camdan yapılma dikenli bir gül amblemi duruyordu. Hırs bana fırsat vermeden kapıya yaklaşmış, "Hanımefendi burada dinlenmektedirler efendim. Bütün gün aynasına bakarak kendilerini izlemektedirler," demişti. Beklentili bir şekilde kapıyı çalmış, içeriden zarif bir "Gir," sesi duyulduğu zaman kapıyı heyecanla açmıştı. "Buyurunuz..." diyerek geçmemiz için izin vermişti.

Bencillik, siyah saçlarını elindeki kırmızı tarağıyla tararken aynadan yansımasını izlemekteydi. Bizim gelmemizle bile uğraşmıyordu. Solgun, beyaz teni ona asil bir hava katarken zarif bedenini ince bir kırmızı gecelikle örtmüştü.

Onun yanına ilişerek elimi omzuna koymuştum. Başını hafifçe çevirerek bakışlarında siyahlığı esir tutmuş gözleri gözlerimi bulmuştu. Omzunun üzerindeki elimi çekmeden biraz yakınlaşarak kulağına, "Biliyor musun yavrucağım... Nergis de tıpkı gölün başında kendi yansımasına böyle dalgın dalgın bakıyordu. Ne yazık ki hikâyenin sonunda bir çiçek oldu aşkından; fakat bu, hayatından vazgeçmek demekti," demiştim doğrulup aynadaki yansımasına bakarken. Elindeki tarağı bir hiddetle bırakmış, az önceki asil kadın tavırlarından sıyrılarak ayağa kalkmıştı. "Sizin ne haddinize benimle böyle konuşmak!" demişti. Ona sakın bir tavırla bakarak, "Kalktığına göre bizimle beraber gelmede bir sakınca kalmamış demektir," demiştim konuyu keserek. Bir şey diyecek olsa da Hırs onu sakinleştirmek için yanına ilişmişti. Ağgözlölük ise odayı, alabileceğı bir şeyler var mı diye inceliyor gibiydi.

Kibir hâlâ kapının önünde sessizce duruyor, uzaktan her şeyi izliyordu. Bencillik'in sinirini umursamadan kapıdan çıkmıştım. Onların zaten arkamdan geleceğini biliyordum. Başka kim kalmıştı aramam gereken? Bencillik buradaydı, Ağgözlölük de öyle. Kibir'in bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Hırs zaten benimle gizliden gizliye yarışıyor, bana kendini kanıtlama isteğıyle kavruluyor gibiydi.

Onlara dönerek, "Başka... Başka kim kaldı sizden geriye?" demiştim düşünceli bir şekilde. Hırs öne atılacakken Ağgözlölük ondan önce davranmıştı. Hırs'ın yanakları bu atılım yüzünden sinirden kızarıırken sessiz kalmayı son dakika başarmış gibiydi. "Efendim, Öfke de buralarda bir yerdedir. Fakat o gizlenir hep. Çıkmak için an kolluyor sanki," demişti büyülenerek. O sırada Kibir, "An kollamıyor, yaratıyor," diyerek düzeltmişti hoş bir sesle Ağgözlölük'ü. Altan alta onu iğneliyor gibi bir hisle konuşmuştu fakat gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Bu konuşmalar olurken bir ses yanıma yaklaşmıştı. "Bana seslendiniz sanırım," demişti tatlı bir şekilde. Bu Öfke değildi. Onu içinde barındıran her şeydi belki ama o olabilecek kadar da uzaktı.

Korku'ydu bu. Sesindeki gizem ruhuna sirayet etmiş gibiydi. "Öfke'yi gördün mü?" demiştim onun ağlamaklı yüzüne bakarken. Sırtı kambur, elleri titrekti. Diğerlerine göre yaşı oldukça fazlaydı. Maskesini çıkararak bana bakmıştı: "En son köpürüyordu yine bir şeye. Yeminler ediyordu kin tutmaya. Ben de ona buraları neden yakıp dumana çevirmiyorsun diye sordum. Bana, bunu kendisinin değil daha büyük bir şeyin yapacağını söyleyip gitti. Şaşkın kaldım, korktum doğrusu. Yanmamak için de Öfke'nin maskesini taktım. Bunu biliyorsa, yakacak olanla da arkadaşıştır diye düşündüm. Kendisi zarara uğramaz ya," demişti tek nefeste.

Ağgözlölük gibi değildi Korku. Ondan daha çok etrafa bakıyor, daha tetikte kalıyordu. "Git ve bana onu bul," demiştim sert bir sesle. "Yoksa bedenini kendi ellerimle yakarım. Hiçbir maske de kurtaramaz seni benden!" demiştim sertçe. Zavallı Korku, maskeyi elinden düşürerek koşup gitmişti. Giderken bir iki kere tökezlemiş, son anda yere düşmekten kurtulmuştu. Onun gidişini izlerken kısa bir an sessizlik oluşmuştu. Fakat bu sessizliğı bozan, odasındaki lafımı sindirememiş olan Bencillik'in kendisiydi.

"Görüyor musunuz, bir de bana küstah derler! Sizin gibi iş bilmezler ve duygulara sahip olduğunu sananlar yüzünden bizler hep mağdur oluyoruz canım! Beni güzellik uykumdan mahrum etmeye hakkınız mı var sanıyorsunuz?" diye sormuştu isyan eden bir tavırla karşımda durarak. Kollarını birleştirmiş, yetişkin bir kadın gibi karşımda durması gerekirken tam aksine bir çocuk gibi hırçınlaşmıştı. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Bencillik'e verilecek en iyi, en kışkırtıcı cevabın susmak olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu sanki onun sırtına vurulan bir kamçıymış da kendisi de bir atmış gibi şahlanarak bana bakmıştı. "Ah benim zavallı kaderim... Görüyor musunuz, görüyor musun kardeşim Kibir? Dostum Hırs..." demişti bana arkasını dönerek. "Beni ciddiye bile almıyor! Beni... Beni kim oluyor da ciddiye almıyorsun!" Hırs onu sakinleştirmek için yanına çekerken Açgözlülük dayanamayarak, "Aman kızım... Hanımefendimiz ne söylediye doğru söylemiştir. Aklını başına topla yavrucuğum," diyerek ona ahkam kesiyordu.

Sanki her konuşmada bulunduğumuz bu alan biraz daha daralıyor gibi geliyordu bana. Her şey çok bunaltıcıydı burada. Gölgeler dolaşüyor, kime ait olduğunu bilmediğim kahkahalar uzaktan geliyordu.

Bencillik bütün ışığı kendine çekmek isteyerek konuşmaya devam ediyor, Hırs ise sessizce onu dinliyordu. Kibir ise yüzündeki alaylı gülümsemeyi gizleyemeden bir kahkaha atmıştı. Bu, Bencillik'i daha da kışkırtmış olacak ki bir hiddetle yine ona saldırmıştı sözleriyle.

Bu kaostan kurtulmak için ileriye baktığım zaman Korku'nun, Öfke'nin kolundan tutarak sürüklediğini görüyordum. Öfke ateş püskürüyor, iri yarı bedeniyle Korku'yu oradan oraya itiyordu. Korku her bir düşmesinde tekrardan ayağa kalkarak onu sürüklüyordu. Onu böyle hırsla, şevkle çalıştıran şey bana duyduğu korkudan kaynaklıydı. Yüzünde maskesi yoktu artık. Öfke'nin maskesi benim elimdeydi.

En sonunda binbir mücadeleyle yanıma gelen Öfke'nin kaba sesiyle Bencillik bile susmak zorunda kalmıştı.

"Ne söyleyecekseniz söyleyin! Eğer ki beni sinirlendirecek bir kelime ederseniz kafanızı kendi ellerimle kopartırım," demişti. Açgözlülük ve Korku'nun titremesi gülme isteğimi sağlasa da içimdeki bu arzuyu bastırmış ve kısa bir an Öfke'yi süzmüştüm. Korku'yu döve döve gelen bu adamın üstündeki kıyafetler yırtıktı. Elleri kırmızı, yüzü ise ateşliydi. Biraz fazla yüzüne odaklanmışım. Öyle ki yanaklarındaki çukurları görebiliyordum.

"Sevgili Öfke, duydum ki burayı senden daha güçlü birisi yakacakmış? Bana o kişiyi söyler misin?"

Öfke düşünceli bir şekilde bana bakmıştı. Onun zeki olduğunu düşünmüyordum. Hırs gibi saman alevi gibi bir siniri vardı. Kendini kontrol edemezdi. Onun düşündüğü sırada siyah cüppeli bir bey yanıma ilişmişti. Sesi kudretli bir coşkuyla bizleri sararken, "Onun söylemesine gerek yok kızım. İzin verin... Verin ki ben sizi götürebileyim o kişinin yanına," demişti yüzünü göstermekten kaçınarak. Öfke bozulmuş bir şekilde adama bakarken sesindeki siniri gizleyemeden, "Ben de bunu yapabilirdim. Siz neden her şeye burnunuzu sokuyorsunuz?" demişti fakat daha fazla ısrar edememişti.

Adam onu takmamıştı. Elini bana uzatmıştı:

"Görüyor musunuz, bir de bana küstah derler! Sizin gibi iş bilmezler ve duygulara sahip olduğunu sananlar yüzünden bizler hep mağdur oluyoruz canım! Beni güzellik uykumdan mahrum etmeye hakkınız mı var sanıyorsunuz?" diye sormuştu isyan eden bir tavırla karşımda durarak. Kollarını birleştirmiş, yetişkin bir kadın gibi karşımda durması gerekirken tam aksine bir çocuk gibi hırçınlaşmıştı. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Bencillik'e verilecek en iyi, en kışkırtıcı cevabın susmak olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Bu sanki onun sırtına vurulan bir kamçıymış da kendisi de bir atmış gibi şahlanarak bana bakmıştı. "Ah benim zavallı kaderim... Görüyor musunuz, görüyor musun kardeşim Kibir? Dostum Hırs..." demişti bana arkasını dönerek. "Beni ciddiye bile almıyor! Beni... Beni kim oluyor da ciddiye almıyorsun!" Hırs onu sakinleştirmek için yanına çekerken Açgözlülük dayanamayarak, "Aman kızım... Hanımefendimiz ne söylediye doğru söylemiştir. Aklını başına topla yavrucuğum," diyerek ona ahkam kesiyordu.

Sanki her konuşmada bulunduğumuz bu alan biraz daha daralıyor gibi geliyordu bana. Her şey çok bunaltıcıydı burada. Gölgeler dolaşüyor, kime ait olduğunu bilmediğim kahkahalar uzaktan geliyordu.

Bencillik bütün ışığı kendine çekmek isteyerek konuşmaya devam ediyor, Hırs ise sessizce onu dinliyordu. Kibir ise yüzündeki alaylı gülümsemeyi gizleyemeden bir kahkaha atmıştı. Bu, Bencillik'i daha da kışkırtmış olacak ki bir hiddetle yine ona saldırmıştı sözleriyle.

Bu kaostan kurtulmak için ileriye baktığım zaman Korku'nun, Öfke'nin kolundan tutarak sürüklediğini görüyordum. Öfke ateş püskürüyor, iri yarı bedeniyle Korku'yu oradan oraya itiyordu. Korku her bir düşmesinde tekrardan ayağa kalkarak onu sürüklüyordu. Onu böyle hırsla, şevkle çalıştıran şey bana duyduğu korkudan kaynaklıydı. Yüzünde maskesi yoktu artık. Öfke'nin maskesi benim elimdeydi.

En sonunda binbir mücadeleyle yanıma gelen Öfke'nin kaba sesiyle Bencillik bile susmak zorunda kalmıştı.

"Ne söyleyecekseniz söyleyin! Eğer ki beni sinirlendirecek bir kelime ederseniz kafanızı kendi ellerimle kopartırım," demişti. Açgözlülük ve Korku'nun titremesi gülme isteğimi sağlasa da içimdeki bu arzuyu bastırmış ve kısa bir an Öfke'yi süzmüştüm. Korku'yu döve döve gelen bu adamın üstündeki kıyafetler yırtıktı. Elleri kırmızı, yüzü ise ateşliydi. Biraz fazla yüzüne odaklanmışım. Öyle ki yanaklarındaki çukurları görebiliyordum.

"Sevgili Öfke, duydum ki burayı senden daha güçlü birisi yakacakmış? Bana o kişiyi söyler misin?"

Öfke düşünceli bir şekilde bana bakmıştı. Onun zeki olduğunu düşünmüyordum. Hırs gibi saman alevi gibi bir siniri vardı. Kendini kontrol edemezdi. Onun düşündüğü sırada siyah cüppeli bir bey yanıma ilişmişti. Sesi kudretli bir coşkuyla bizleri sararken, "Onun söylemesine gerek yok kızım. İzin verin... Verin ki ben sizi götürebileyim o kişinin yanına," demişti yüzünü göstermekten kaçınarak. Öfke bozulmuş bir şekilde adama bakarken sesindeki siniri gizleyemeden, "Ben de bunu yapabilirdim. Siz neden her şeye burnunuzu sokuyorsunuz?" demişti fakat daha fazla ısrar edememişti.

Adam onu takmamıştı. Elini bana uzatmıştı:

MAÇA KIZININ KEDİSİ

YAZAN: TARIK KAHVECİOĞLU

Sabahın erken saatinde sokakta birkaç kişi vardı. Sokak lambasının altına yeni park edilmiş turuncu bir vos vos'tan genç bir kadın indi. Arka koltuktan analog fotoğraf makinesini alıp boynuna taktı. Kadın şehrin bu bölgelerinde fotoğraf çekmeyi özellikle seviyordu. Hafta içinde yaptığı yoğun avukatlık mesleğinden arta kalan zamanlarında rock müzik yapan bir mekanda arkadaşlarıyla buluşuyor, hafta sonu sabahları fotoğraf çekiyor, akşamları ise dans kursuna devam ediyordu.

Fotoğrafçılık tutkusundan dolayı bazı arkadaşları onu "flanöz" diye çağırırdı.

Avukatlık mesleğini sevdiği için değil de geliri iyi olsun diye yapıyordu. Kadının ruhu sanatçı olmayı arzuluyordu.

Evde kedisi vardı. Yalnızlığı için ona iyi bir arkadaş olmuştu. Yalnızlıktan pek şikayetçi değildi. Bu saatten sonra da evlenme fikrinden soğumuştı.

Genellikle bohem yaşamı tercih etmiş insanların oturduğu bir semtte stüdyo bir daire kiralamıştı. Analog makinesiyle çektiği filmleri kendi yıkamayı çok istiyordu fakat bu işi eskiden beri tanıdığı bir fotoğrafçıya yaptırmak daha güvenliydi.

Rock müzik çalınan mekanda tanıştığı bir grup üyesiyle sevgili olmuşlardı. Ama ciddi bir ilişkileri yoktu, öylesine takılıyorlardı.

Dansa başlama fikriyse yeni oluşmuştu. Dans etmeyi giderek sevmeye başlamıştı. Bu işi ilerlettiğinde bir yerlerde sahne almayı çok istiyordu.

Bütün bu uğraşları yan eğlence olarak yapıyordu. Onun asıl işi fotoğrafçılıktı. Her şeyi bırakabilirdi ama fotoğrafçılığı asla bırakmazdı. Sevgilisi de onun fotoğrafçılık tutkusuna hayran olmuştu.

Yakın bir arkadaşı ona son zamanlarda tavırlarının değiştiğini söyledi. Eskisinden daha geveze ve neşeli olmaya başladığını, bir doktora görünse belki erken teşhisle durumu kurtarabileceğini söyledi. Evet, kendinde bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Son zamanlarda çok az uyku uyuyordu. Daha hızlı hareket ediyordu. Aniden sinirlenmeleri de başlamıştı. Dün acele bir şekilde aldığı doktor randevusuna son anda yetişti. Doktorla uzun bir konuşma yaptılar. Sonuç olarak doktor "bipolar" başlangıcı olduğuna karar verdi. Kadın elinde reçeteyle öylece kalakaldı. Bu hastalığı ilk defa duyuyordu. Hafif bir şey olmasını umut ederek eczaneden ilaçlarını almaya gitti.

En yakın arkadaşına sonucu söylediğinde arkadaşının kuzeninin de aynı hastalıktan olduğunu ve zor bir hayatı olacağını öğrendi.

Herkes tarafından hayata bağlı bir kadın olarak bilinirdi. Bu hastalığın onu yenmesine izin vermeyecekti. Düzenli bir hayat yaşayacak, onu hayatta tutan uğraşlarına daha bir tutkuyla

sarılacaktı. Fotoğraf çekmek için yeni yerler keşfetmeliydi. Belki de bu iş için para biriktirip yurtdışı seyahati yapmalıydı.

Doktor ona rock müzik dinlemeyi bırakmalısın, demişti. Geceleri geç saate kadar oturmamalı, yorucu işlerden sakınmalıymış kendini. İleçları hiç aksatmamalı ve zararlı alışkanlıklardan uzak durmalıymış.

Kadın kendini kafası çok karışık biçimde uzun uzun düşünürken buldu. Onu en çok yoran şey avukatlık mesleği idi. Maddi durumunun bu kadar iyi olmasından vazgeçip daha az yorucu ve daha zevkli bir işe mi yönelmeliydi acaba?

Vos vos'u park edecek yeri zar zor bulduktan sonra eve gelmenin huzuruyla doldu.

İçeri girdiğinde çok dağınık bir evde yaşadığını fark etti. Biraz dinlendikten sonra etrafı toplamaya başladı. Kedisi saklandığı yerden çıkıp hüzünlü gözlerle sahibine bakmaya başladı. Genç kadın mama kabının boş, kum kabınınsa dolu olduğunu görünce hemen kedisi için gerekli

olan bakımı yaptı.

Sevgilisi yarrım saatliğine uğramak için kapıda bekliyordu. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra gitmesini istedi. Yalnız kalıp dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yarın için fotoğraf çekmeyi planlamıştı. Fakat yeni filminin kalmadığını fark etti.

Kanepeye uzandıktan sonra kedisi hemen yanına geldi. Onu sevmeye başladı ve şu düşünce aklına geldi, neden kedisine bir arkadaş daha sahiplenmiyordu ki!

IV

Kömür arkadaşına kimi aradığını anlattıktan sonra arkadaşı ona yakın bir sokakta her zaman aynı köşede oturan çok bilgili evsiz bir adam olduğunu, belki o adamın Kömür'e bilgi verebileceğini söyler.

Bakkalın yanından ayrıldıktan sonra Kömür'ün arkadaşı önden yürüyerek geçtikleri yerleri tek tek anlatır. Kömür bu sokaklarda kalıcı olmasa da arkadaşının anlattıklarını dinlemeyi ihmal etmez.

-

Geldik sayılır. Adam sana biraz garip gelebilir ama aslında iyi bir insandır.

-

Umarım maça kızının yerini biliyordur.

İki üç sokak daha atladıktan sonra adamın olduğu köşeye geldiler. Adam perişan bir haldeydi. Üstü başı yırtılmış, saç sakalına karışmıştı. Kedileri görünce yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

-

Demek geçenlerde bahsettiğin siyah arkadaşın bu evlat. İsimliğinde yazana bakılırsa ismi Kömür'müş. Gerçekten çok orijinal.

Kediler ona dertlerinin ne olduğunu anlatacak bir yol aradılar. Bu arada Kömür adamın neden bu halde olduğunu çok merak etti. Adam uzun uzun Kömür'ü inceledikten sonra birden ayağa kalktı ve bir kahkaha patlattı.

-

Benim niye burada olduğumu merak ettiniz değil mi? Çok zengindim ve buna güvenip kumar oynadım ve her şeyimi kaybettim gençler. Senin derdini de anladım kara kedi. Aradığın kişiyi şans eseri bulacak ve o olduğunu hemen hissedeceksin. Kömür yola koyulmak için sabırsızlandı. Bunu gören arkadaşı başıyla işaret etti ve adamın yanından ayrıldılar.

Yolun kenarında yürürlerken kapısı aralık eski bir bina gördüler. Kömür her zamanki merakıyla içeri girmek istedi, arkadaşı ona dışarıda bekleyeceğini söyledi. Kömür tek başına olacağı için biraz çekinse de merakına yenik düştü.

İçeri girdiğinde yüksek tavanlı, eski kapıları olan bir apartmanda olduğunu fark etti. Üst kattan cılız bir müzik sesi geliyordu. Merdivenlerden yavaş yavaş çıkmaya başladı. Üst katta biraz ilerlediğinde açık bir kapı olduğunu gördü.

Kapının önünde durup içeriye göz atmaya koyuldu. Burası bir oda değildi. Geniş bir salondur. Sahne benzeri bir şey kurulmuştu ve müzik eski bir pikaptan gelmekteydi. Sahne denilen yerde genç bir kadın çeşitli dans figürleriyle prova yapmaktaydı. Kömür kadını görür görmez büyülenmişti ve elinde olmayan bir güç nedeniyle adım adım kadına doğru ilerlemekteydi.

Kömür sahneye çıktı ve kadına yakın bir yerde durup onu uzun uzun izlemeye başladı. Kadın onu fark ettiğinde kediye şöyle bir göz kırıp provasına devam etti. Provası bittiğinde kedinin yanına gelip onu sevmeye başladı.

-
Merhaba sevimli kedicik. Benim de senin gibi siyah bir kedim var. İsmi de çok güzelmiş, Kömür. Beni dışarıda bekle tamam mı?

Kömür yavaş yavaş dışarı çıktı. Arkadaşını göremedi, herhalde yine bir işi çıkmıştı. Bu maceranın kış mevsimine rastlaması biraz kötü olmuştu ama sonunda maça kızını buldu, daha ne olsun!

Hava kararmaya başlamışken köpek sesleri duyuldu. Kadını daha güvenli olduğunu düşündüğü sokağın köşesinde bekleyecekti.

Kadın apartmandan dışarı çıktıktan sonra şöyle bir kediye bakındı. Göremeyince biraz mutsuz bir şekilde arabasını park ettiği yere yöneldi. Yavaş bir şekilde yol boyunca ilerlerken aniden önüne bir karaltı fırladı. Son anda frene basarak karaltıya çarpmaktan kurtuldu. Kömür köşede beklerken arkasından gelen bir köpek onu kovalamaya başlamıştı. Yola doğru kaçarken arabaları hesaba katmadı ve az kalsın turuncu bir araba ona çarpacaktı. Yolun karşısındaki ağacın alçak bir dalına kendini zor attı.

Vos vos'tan inen kadın şöyle bir etrafına bakınca siyah kedinin ağacın dalında olduğunu gördü ve onu alıp götürmek için hemen oraya yöneldi. Kediye yavaşça ve şefkatle kucaklayıp veterinerine götürmek için arabasına bindirdi.

Veterinere geldiklerinde Kömür'ün gayet sağlıklı olduğuna ve emin olmak için aşılarına başlamaları gerektiğine karar verdiler.

V
Kadın yeni bulduğu kediye eve getirdi. Sonunda kendi kedisine uygun bir arkadaş bulabildiğini düşünüyordu. Kedilerin ikisi de kısırlaştırılmamıştı. Bir düşününce bu bir avantaj olabilirdi. Yavru kedi sahiplenmek isteyen bir sürü tanıdığı vardı.

-
Gece! Gel kızım bak sana ne göstereceğim.

Kadının dişi kedisi yattığı yerden hızla kalkıp kapıya doğru yöneldi. Sahibi kucağında aynı onun gibi siyah bir kedi tutuyordu. Gece ve Kömür birbirlerini gördüklerinde çok heyecanlandılar.

Kömür maça kızını bulduğunda böyle bir eve getirileceğini hiç tahmin etmemişti. Hele ki bu yeni evinde aynı kendisi gibi bir arkadaşı olacağı aklına bile gelmezdi. Kömür ve Gece hemen kaynaşıp birlikte oynamaya başladılar.

Bu arada kadın etrafı toparlayıp kedilerin

bakımlarını yapmaya koyuldu. Birazdan sevgilisi gelecekti ve ona yeni bulduğu kediye göstermek için sabırsızlanıyordu. Sevgilisiyle beraber ev ortamında doğum günü kutlaması yapacaklardı.

Sevgilisi zili çaldığında kadın kapıyı açmak için acele etti. Onun için önceden biraz hazırlanmıştı. Doğum günü pastası ve hediyesi çoktan sipariş verilip hazırlanmıştı bile. Kadın kapıyı açtığında adam biraz yorgun görünüyordu.

-

Nasılsın hayatım, günün nasıl geçti?

-

Sorma ya bugün grup elemanlarıyla tartıştık. İşler zorlaştı.

-

Umarım en kısa sürede sorunu halledersiniz.

Adam biraz dinlenip kendine geldikten sonra kadın onun doğum gününü kutladı. Adamın yorgunluğu bir anda kaybolmuştu ve bu kutlamaya çok sevinmişti. Genelde doğum günü kutlaması pek yaşamadığı için bu sade parti bile ona yetmişti.

Kadın pastayı getirdi ve mumları üflemesi için adamın önüne koydu. Adam dilek tutulduğunu biliyordu ve ünlü bir rock yıldızı olma dileği tuttu içinden. Kadın ona hediyesini de verdikten sonra birlikte sohbet etmeye başladılar.

-

Ne iyi oldu di mi Gece'ye yeni bir arkadaş bulmamız?

-

Aynen çok sevimli ve hareketli bir kediye benziyor.

Daha sonra kadın sevgilisine kendiyile ilgili haberleri anlatmaya başladı.

Avukatlık mesleğini bırakmayı düşündüğünü ve bir arkadaşının referansı ile birlikte ünlü bir fotoğraf dergisinde sanat editörlüğü işine başlayabileceğini söyledi. Hem daha az yorucu bir iş olmakla birlikte direkt olarak kendi ilgi alanıyla alakalıydı.

Bipolar hastalığı ile ilgili de iyi gelişmeler yaşanmıştı. Doktorun söylediğine göre hastalık kontrol altında ve hafif bir seyir izlemekteydi. Ara sıra hafif huzursuzlukları olsa da bu hastalıkla yaşamayı öğreniyordu.

Yeni işine başladıktan sonra yurtdışını yavaş yavaş gezeceğini ve bu sayede yeni bakış açıları kazanıp fotoğraf bilgisini geliştireceğini düşünüyordu. Her şeyin daha da iyiye gideceğine olan inancı tamdı.

Dans işini de iyice ilerletmiş ve artık devam ettiği dans topluluğunun içinde sağlam bir yer edinmişti. Bir ay sonra orta büyüklükte bir sahnede gösterileri olacaktı. İlk defa bir kalabalık önüne çıkacağı için heyecanlıydı.

Biraz da Kömür'ün bu yeni ortamında neler hissettiğine yer verelim. Kömür yeni evinin eski evinden kat be kat daha iyi olduğunun farkındaydı. Zaten eski sahibi henüz öğrenciydi ve onun bakımıyla ilgili maddi olarak zorlanıyordu. Anladığı kadarıyla yeni sahibinin böyle bir derdi yoktu.

Yeni arkadaşı Gece çok güzel bir dişi kedi idi. İkisi de kısırlaştırılmadığına göre yavru kedicikler kapıdaydı. İkisinin de simsiyah olması bir tesadüf ise Kömür bu konuda şanslı olduğunu düşündü.

Kadın Kömür ve Gece'yi kucağına alıp tatlı bir ses tonuyla onlarla konuşmaya başladı. Yurt dışına gittiğinde kedilerini kime emanet edeceğini düşünmekteydi. Sevgilisi bu işi yapabilir miydi acaba? Neyse bunu düşünmek için henüz çok erkendi.

Kadın turuncu vos vos'unun bakımlarını yaptırması gerektiğini düşünüyordu. Arabasını cidden seviyordu. Şu ana kadar onu hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Sanat editörlüğü işi ile ilgili konuşmak için dergiye gitmesi gerektiğini hatırladı ve sevgilisini uğurlayıp hazırlanmaya koyuldu. Belki lazım olur diye fotoğraf makinesini de yanına almayı unutmadı.

Vos vos'u çalıştırmak için anahtarı çevirdiğinde hiç ses gelmedi. Akü bitmiş olabilir miydi? Bu kadar basit aksaklıklar yüzünden yeni işini kaybetmeyecekti. Toplu taşıma ile gitmeye karar verdi.